

הספרנית

רומן מנצח מאת סופרת בכסגת היצירה שלה.
Kirkus (Stared Review)

טבי קריה קול אלמנ

רומן

קומדיה רומנטית בהשראת
'שיט'ס קריק' על נערת זוהר מהוליווד
המגורשת לעיירת חוף קטנה בצפון
החוף המערבי ופוגשת בדייג זעוף
וסקסי שחושב שמקומה לא שם.

טסה ביילי

טסה ביילי

זה קרה קיץ אחד

מאנגלית: נעה שביט

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

טסה ביילי
זה קרה קיץ אחד

Tessa Bailey

IT HAPPENED ONE SUMMER

IT HAPPENED ONE SUMMER © 2021 by Tessa Bailey

All rights reserved

Hebrew language copyright © 2023 Ahavot 2018

עורכות ראשיות: ורד רווה-שמואל, גלי אבני
עורכת: ורד רווה-שמואל
הגהות: שרון שלו
קריאה אחרונה: אילת שני
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשרר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2022 כל הזכויות בשפה העברית

שמורות לא(ה)בות 2018

נרפס בישראל 2023

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

Printed in Israel 2023

מסת"ב 8-71-7029-965-978 ISBN

www.kinbooks.co.il

www.ahavot.com

תודות

הספר הזה סיפק לי מפלט נפשי בתקופת הסגר הגדול של 2020, ותמיד יישמר לו מקום מיוחד בליבי. כשהכול נעשה יותר מדי, יכולתי לסגור את דלת חדר העבודה, לנרוד אל ווסטפורט ולעזור לשני אנשים להתאהב – ועל כך אני אסירת תודה. לא הייתי יכולה לכתוב אותו בלי בעלי, פטריק, שהעסיק בת תשע מבולבלת בלי שגרת לימודים או תחושה של נורמליות במשך חודשים ארוכים.

תודה רבה גם לכל חברותיי, נישה, בוני, פטרישה, מישל, ג'ן וג'יל – שרוממו את רוחי בהודעות טקסט או ביקורים בהקפדה על ריחוק חברתי – מהמדרכה כשאני צועקת מהמרפסת בפיג'מה מפוקפקת. תודה לדמותה של אלקסיס רוז מהתוכנית "שיט'ס קריק", שכל כך התאהבתי בה שחשתי צורך לתת לה סוף טוב דרך פייפר. תודה לעובדים החיוניים ולצוותים הרפואיים שעמלו ללא לאות תוך סיכון בריאותם האישית במהלך 2020 ואחריה. אתם גיבורים. וכמו תמיד, תודה לעורכת הנפלאה שלי, ניקול פישר, לסוכנת, לורה בדפורד, וכמובן, לקוראים שממשיכים לקרוא את הסיפורים שלי. אני נוצרת בליבי כל אחד ואחת מכם.

פרק 1

קרה דבר בלתי נתפס.

מערכת היחסים הארוכה ביותר שהייתה לה... פתאום נגמרה.

שלושה שבועות מחייה הלכנו לפח.

פייפר בלינג'ר הציצה מטה אל שמלת ולנטינו האדומה כדם וחושפת הכתף שלבשה, בניסיון למצוא בה פגם, אך לשווא. רגליה השזופות בטוב טעם היו ממורקות לברק כזה, שקודם בדקה בעזרתן אם היה לה משהו בשיניים. גם למעלה הכול נראה מושלם. היא חיזקה את סרט ההדבקה, שהחזיק לה את הציצים מאחורי הקלעים בתצוגת אופנה בשבוע האופנה של מילאנו – מדובר בגביע הקדוש של סרטי הדבקות ציצים – והשניים עמדו דום. גדולים מספיק למשוך את עינו של גבר, קטנים מספיק לשרר ספורטיביות בכל פוסט רביעי באינסטגרם. גיוון שומר על עניין.

כשנחה דעתה ששום דבר בהופעתה לא זו ממקומו בצורה בולטת, העבירה פייפר מבט במעלה המכנס המגוהץ בקפידה של חליפת טום פורד קלאסית שלבש אדריאן, שהייתה עשויה צמר משובח, ולא הצליחה לכבוש אנחה למראה הדשים המחודדים באלגנטיות והכפתורים המעוטרים בראשי תיבות. והאופן בו הציץ בן זוגה בקוצר

רוח בשעון השופארד שלו וסקר את הסביבה מעבר לכתפה רק העצים
את אווירת הפלייבוי המשועמם.

הרי הקרירות הבלתי מושגת שלו הייתה בדיוק מה שמשך אותה
אליו מלכתחילה.

אלוהים, נדמה שנפגשו לראשונה לפני איזה מאה שנה. היא עברה
מאז לפחות שני טיפולי פנים, לא? מה זה בכלל זמן בימינו? פייפר
זכרה את המפגש הראשון ביניהם כאילו היה זה אתמול. אדריאן הציל
אותה מלדרוך בשלולית קיא במסיבת יום ההולדת של רומר וויליס.
כשנשאה מבט מבין זרועותיו אל סנטרו המסותת, הרגישה כאילו
הועברה במטה קסם ההוליווד של פעם. לתקופה של מקטורני קטיפה
ונשים עטויות חלוקי בית ארוכים מעוטרי נוצות. כך החל סיפור
האהבה הקלאסי שלה.

שעכשיו הגיע לכותרות הסיום שלו.

"אני לא מאמינה שאתה זורק ככה את כל מה שהיה בינינו," לחשה
פייפר והצמידה את כוסית השמפניה שלה אל החזה, בין שדיה. אולי
אם תסב את תשומת ליבו לשם ישנה את דעתו? "עברנו כל כך הרבה
ביחד."

"כן, מלא, אה?"

אדריאן נופף למישהו מעברו השני של הגג, משרד למי שזה לא יהיה
שהוא כבר מגיע. הם הגיעו למסיבת השחור-לבן-אדום ביחד. מסיבה
לגיוס מימון לסרט עצמאי בשם 'חיייהם של המדוכאים והמפורסמים'.
הבמאי-יוצר היה חבר של אדריאן, כך שרוב הנוכחים באירוע הזה
של האליטה הנוצצת בלוס אנג'לס נמנו על מכריו. אפילו לא היו לה
החברות שלה איתה לנחם אותה או לארגן הסתלקות אלגנטית.

אדריאן הואיל בלית ברירה להתמקד חזרה בה. "רגע, מה אמרת?"
פייפר הרגישה שהחיוך שלה שברירי, לכן הגבירה את העוצמה,
נזהרת להישאר שלב קריטי אחד מתחת למאניה. ראש זקוף, גברת.
זאת לא הפרידה הראשונה שלה, נכון? היא בעצמה זרקה לא מעטים,
הרבה פעמים בלי התראה מוקדמת. זאת בכל זאת עיר של גחמות.
עד לאחרונה לא שמה לב כמה מהר דברים משתנים.

פיפר הייתה בת עשרים ושמונה, ממש לא זקנה. אבל בהחלט אחת המבוגרות יחסית במסיבה. בכל מסיבה בה הייתה לאחרונה, כשחושבים על זה. על מעקה הזכוכית הצופה אל מלרוז נשענה כוכבת פופ עולה בת תשע-עשרה לכל היותר. לה לא היה צורך בסרט הדבקה ממילאנו שיחזיק לה את הציצי. הם היו קלילים וקופצניים עם פטמות שהזכירו לפייפר תחתיות גביעי גלידה. המארח עצמו היה בן עשרים ושתיים ובתחילת הקריירה הקולנועית שלו.

זאת הייתה הקריירה של פיפר – מסיבות. לראות ולהיראות. להחזיק פה ושם תכשיר הלכנת שיניים ולקבל על זה כמה דולרים. לא שהייתה זקוקה לכסף. לפחות נראה היה לה שלא. כל רכוש הגיע מהעברת כרטיס אשראי. מה שקרה אחרי זה נותר בגדר תעלומה. היא שיערה שהחשבון הגיע למייל של אביה החורג או משהו? בתקווה שלא יעשה בעיות לגבי התחתונים ללא מפשעה שהזמינה מפריז.

"פיפר? הלו?" אדריאן נופף בידו מול פניה, והיא קלטה כמה זמן נתקעה על כוכבת הפופ. מספיק כדי לגרום לזמרת לתקוע בה מבט חזרה.

פיפר חייכה ונופפה לה, הצביעה בהתנצלות על כוסית השמפניה שלה, ואז חזרה לשיחה עם אדריאן. "זה כי הזכרתי אותך במקרה לפסיכולוג שלי? לא נכנסנו לפרטים וכאלה, נשבעת. בדרך כלל אנחנו רק ישנים במפגשים שלי."

הוא בהה בה כמה שניות. האמת שזה דווקא היה נחמד. מאז שכמעט החליקה על קיא לא זכתה לכל כך הרבה תשומת לב ממנו. "יצאתי עם בחורות ריקניות, פיפר." הוא נאנח. "אבל את שוברת שיאים."

היא שמרה על החיוך, אם כי במאמץ גדול מהרגיל. אנשים הסתכלו. ברגע זה ממש היא הייתה ברקע של לפחות חמישה סלפים שצולמו ברחבי הגג, אחד מהם על ידי אנסל אַלגורט. זה יהיה אסון אם תאפשר לצביטה בלב להסתמן על פניה, במיוחד אחרי שכולם

ישמעו על הפרידה. "אני לא מבינה," אמרה בצחוק והניפה לאחור שיער זהוב-אדמדם.

"אני בהלם," אמר ביובש. "תראי, בייב. היו שלושה שבועות כיפיים. את פצצה בבקיני." הוא משך כתף טום-פורדית אלגנטית. "אני פשוט מנסה לחתוך לפני שיתחיל לשעמם, מבינה?" משעממת. מזדקנת. לא במאית או כוכבת פופ.

סתם בחורה יפה עם אבא חורג מיליונר.

אבל אסור היה לה לחשוב על זה עכשיו. פייר רצתה רק להיעלם מהמסיבה בלי שישימו לב וללכת לבכות כמו שצריך. אחרי שתיקה זאנקס ותעלה ציטוט השראה לאינסטה, כמובן. זה יאשר שהתרחשה פרידה, אבל גם יאפשר לה לשלוט בנרטיב. משהו על צמיחה ולאהוב את עצמה, אולי?

לאחותה, האנה, בטח יהיו מילות שיר מושלמות לצרף. היא תמיד מוקפת ערמות תקליטים עם אוזניות ענקיות מכוערות על הראש. אוף, הלוואי שהייתה מתייחסת יותר למה שהאנה חשבה על אדריאן. מה היא אמרה עליו? אה כן.

כאילו מישהו צייר עיניים על לפת.

פייר שוב התנתקה, ואדריאן הציץ שוב בשעון. "סיימנו פה? אני צריך לעשות פה סיבוב."

"אה. כן," מיהרה לומר בקול מזויף בצורה מזעזעת. "אתה ממש צודק לגבי לחתוך לפני שיגיע השעמום. לא חשבתי על זה ככה." היא הקישה עם כוסית השמפניה שלה בכוסו. "אנחנו מפרידים כוחות. כה בוגר."

"בטח. תקראי לזה איך שבא לך." אדריאן העלה על פניו חיוך מעושה. "תודה על הכול."

"לא, תודה לך." היא כיווצה שפתיים בניסיון להראות כמה שפחות ריקנית. "למדתי המון על עצמי בשלושת השבועות האחרונים." "בחייך, פייר." אדריאן צחק והעביר עליה מבט מכף רגל ועד ראש. "את אוהבת להתלבש יפה ולבזבז את הכסף של אבוש. אין לך סיבה ללמוד."

"אני צריכה סיבה?" שאלה בקלילות, שפתיה עדיין משוכות לחיוך.

אדריאן נשף ברוגז על העיכוב. "אולי לא. אבל את בהחלט צריכה מוח שמתפקד מעבר לכמה לייקים תוכלי לקבל על תמונה של החזה שלך. יש דברים מעבר לזה בעולם, פייפר." "אני יודעת," ענתה ברוגז – וגם בבושה קלה כנגד רצונה. "בתמונות שלי אני מתעדת את העולם. אני –"

"ואוו." הוא חצי רטן חצי צחק. "למה את מכריחה אותי להיות מניאק?" מישוהו קרא בשמו מתוך הפנטהאוז והוא הרים אצבע, מבטו ממוקד עדיין בפייפר. "פשוט אין בכך כלום, אוקיי? יש אלף פייפר בלינג'ריות בעיר הזאת. את טובה רק בשביל להעביר את הזמן." הוא משך בכתפיו. "וזמנך עבר."

בדרך נס ממש הצליחה פייפר להחזיק את החיוך המנצח במקומו בזמן שאדריאן הסתלק משם תוך שהוא קורא לחבריו. כל הנוכחים על הגג לטשו בה מבטים והתלחשו בסתר, וריחמו עליה – מכל הזוועות שבעולם. היא הרימה אליהם כוסית לחיים ורק אז קלטה שהיא ריקה. היא הניחה את הכוס הריקה על מגש של מלצר מזדמן, לקחה את הקלאצ' הקלוע של בוטגה וּנְטָה בכל האצילות שהצליחה לגייס וחמקה בינות לקהל הצופים, ממצמצת לגרש את הרטיבות מעיניה ולהתמקד בכפתור הקריאה למעלית.

כשהדלתות הסתירו אותה סוף־סוף מהעין היא קרסה על מעקה המתכת ונשמה עמוק, פנימה מהאף והחוצה מהפה. הידיעה שנורקה על ידי אדריאן בטח מתפשטת ברגעים אלה ממש בכל הרשתות החברתיות, אולי אפילו בצירוף סרטון. אפילו סלבריטאים ליגה ג' לא יזמינו אותה עכשיו למסיבות.

יצא לה שם של בחורה כיפית. שרוצים אותה. אחת שבעניינים.

אם תאבד את המעמד החברתי שלה, מה בעצם יישאר לה? פייפר הוציא את הנייד מהארנק והזמינה בפיזור דעת רכב מפואר באוֹבֶר, שחיבר אותה לנהג שהיה רק חמש דקות משם. היא סגרה את האפליקציה ופתחה את רשימת המועדפים שלה. אגודלה ריחף

רגע מעל השם האנה, אבל במקום זאת נחת על קירבי. חברתה ענתה בצלצול הראשון.

"אוֹ-מִי־גוֹד, באמת התחננת בפני אדריאן שלא יזרוק אותך מול אנסל אלגורט?"

המצב היה חמור מכפי שחשבה. כמה אנשים כבר הודיעו לערוץ הבידור? מחר בשש וחצי בערב כולם ידברו עליה באולפן בזמן שהארווי ישתה מהכוס הרב־פעמית שלו. "לא התחננתי לאדריאן שיישאר איתי. בחייך, קירבי, ככה את מכירה אותי?"

"ממוש, אני מכירה. אבל אני זה לא כולם. את צריכה בקרת נזקים. יש לך יחצ"ן?"

"כבר לא. דניאל אמר שלא צריך להוציא הודעה לתקשורת על זה שעשיתי קניות."

קירבי נחרה בכזו. "איזה פומר."

"אבל את צודקת. אני באמת צריכה בקרת נזקים." דלתות המעלית נפתחו ופיפר יצאה החוצה וטופפה בעקביה אדומי־הסוליות דרך הלובי עד שיצאה לשדרות ווילשייר, ואוויר יולי החמים ייבש את הלחות מעיניה. גורדי השחקים של מרכז לוס אנג'לס היתמרו השמימה באובך הלילי, והיא מתחה את צווארה לראות את ראשיהם. "עד מתי פתוחה הברכה על הגג במונדריאן?"

"את שואלת לגבי שעות פתיחה בזמן כזה?" התלוננה קירבי והסיגריה האלקטרונית שלה רחשה בקע. "לא יודעת, אבל אחרי חצות. אם היא לא סגורה כבר, היא תיסגר בקרוב."

לימוזינה שחורה נעצרה ליד המדרכה. אחרי שבדקה פעמיים את לוחית הרישוי נכנסה פיפר פנימה וסגרה את הדלת. "אבל לפרוץ לברכה ולעשות חיים זה לא כאילו הדרך הכי טובה להחזיר מלחמה? אדריאן יהיה זה שגמר עם אגדה."

"אוי לא," התנשמה קירבי. "את מחזירה לחיים את פיפר מודל אלפיים ארבע־עשרה."

זאת התשובה, לא? התקופה היפה ביותר בחייה הייתה כשמלאו לה עשרים ואחת והיא התפרעה חופשי בכל רחבי לוס אנג'לס, ותוך

כדי התפרסמה בזכות היותה מפורסמת. היא פשוט בתקופת יובש, זה הכול. אולי הגיע הזמן להחזיר לעצמה את הכתר שלה. אולי אז היא לא תשמע יותר את המילים של אדריאן מסתובבות לה בראש שוב ושוב, וגורמות לה לתהות אם צדק.

אני באמת אחת מאלה?

או שאני מישהי שפורצת לכריכה כדי לשחות באחת כלילה?
פייפר הנהנה בנחישות ורכנה לפנים. "אתה יכול לקחת אותי למונדריאן, בבקשה?"

קירבי צהלה מעברו השני של הקו. "ניפגש שם."
"יש לי רעיון יותר טוב." פייפר שילבה רגליים ונשענה לאחור על מושב העור. "אולי נקבע שם עם כולם?"

פרק 2

היה קר וחשוך בכלא.

פייפר עמדה בדיוק באמצע התא, רועדת ומחבקת את עצמה כדי שלא תיגע בטעות במשהו ותצטרך זריקת אנטי־טטנוס. עד אותו בוקר המילה "עינוי" הייתה בגדר תיאור מעורפל למשהו שלא באמת הבינה, אבל לנסות לא להשתין בשירותים מעופשים אחרי בערך שישה קוקטיילים היה עינוי שאף אישה לא חוותה כמותו מעולם. השירותים בקואצ'לה מאוחר בלילה היו כאין וכאפס בהשוואה לכס המתכת המטונף שלעג לה מפינת התא.

"סליחה?" קראה פייפר ודירתה בעקביה אל הסורגים. אף שוטר לא נראה באופק, אבל הצלילים המזוהים בנקל של הקנדי־קראש נישאו אליה מקרבת מקום. "היי, זאת אני, פייפר. יש פה אולי עוד שירותים?"

"לא, נסיכה," השיב קול נשי משועמם. "אין."
היא קפצה מרגל לרגל. השלפוחית שלה דרשה להתרוקן. "איפה את הולכת לשירותים?"

נחרת לעג. "איפה שהולכים כל הלא־עבריינים."
פייפר בלעה יבבה, על אף שהשוטרת קיבלה נקודה לזכותה על

התשובה המיידית והקולעת. "אני לא עבריינית," ניסתה שוב. "זו אי-הבנה."

פרץ צחוק הדהד במסדרונה האפרורי של תחנת המשטרה. כמה פעמים חלפה על פני התחנה בצפון שדרות ווילקוקס? והנה היא עצורה פה.

אבל האמת שזאת הייתה חתיכת מסיבה.

השוטרת הופיעה בעצלתיים מול תאה של פייפר, אצבעותיה תחובות במכנסי הבז' של המדים שלה. בז'. הממונה על אופנת שומרי החוק צריך לתת את הדין במלוא החומרה. "מבחינתך מאתיים איש שפורצים לבריכה במלון אחרי הסגירה זו אי-הבנה?"

פייפר שילבה רגליים ועצרה את נשימתה מהאף. אם יברח לה פיפי כשהיא לובשת וולנטינו היא תישאר בכלא מרצונה. "את מאמינה ששעות הסגירה לא פורסמו בצורה בולטת?"

"זה הטיעון שעורך הדין היוקרתי שלך הולך להציג?" השוטרת נענעה בראשה בשעשוע ניכר. "מישהו היה צריך לשבור את דלת הזכוכית כדי להיכנס פנימה ולפתוח לכל בני העשירים האחרים. מי זה היה? האיש הרואה ואינו נראה?"

"אני לא יודעת, אבל אני אברר," נשבעה פייפר בפרצוף רציני. השוטרת נאנחה בחיוך. "קצת מאוחר לזה, חמודה. חברה שלך עם השפתיים הסגולות כבר הסגירה אותך בתור מנהיגת הכנופיה." קירבי.

זאת בטח היא.

היא הייתה היחידה במסיבה עם שפתיים סגולות. לפחות כך היה נדמה לפייפר. איפשהו בין קרבות התרנגולים במים לזריקת הנפצים, היא קצת איבדה מעקב אחרי הבאים. אבל היא הייתה צריכה לדעת לא לסמוך על קירבי. היא ופייפר היו חברות, אבל לא מספיק טובות בשביל שתשקר למשטרה. החברות שלהן התבססה על תגובות הדדיות לפוסטים ופרגון על קניות לא סבירות, כמו למשל ארנק בצורת שפתון בארבעת אלפים דולר. בדרך כלל חברויות שטחיות כאלו היו מועילות, אבל לא הלילה.

לכן שיחת הטלפון שהרשו לה לעשות הייתה להאנה. ואם כבר מדברים עליה, איפה באמת אחותה הקטנה? היא התקשרה אליה לפני שעה.

פייפר קיפצה מרגל לרגל, קרובה בצורה מסוכנת להשתמש בכפות ידיה כדי לעצור את השתן. "מי הכריח אותך ללבוש מכנסיים בצבע בז'?" הזדעזעה. "ולמה הוא לא פה בתא איתי?"

"טוב." השוטרת הרימה כף יד. "על זה אנחנו מסכימות." "כל צבע אחר היה עדיף. היה עדיף בלי מכנסיים בכלל." בניסיון לשכוח מהצ'רנוביל שהתרחש בפלג גופה התחתון, התחילה לקשקש בלי שליטה, כמנהגה במצבי מצוקה. "יש לך דווקא גוף ממש טוב, גברתי השוטרת, אבל זה כאילו, בעשרת הדברות, שאף אחת לא תוכל להראות טוב בחאקי בהיר."

השוטרת זקפה גבות. "את יכולת." "את צודקת," ייבבה פייפר. "אני לגמרי יכולתי." השוטרת צחקה ואז נאנחה. "מה חשבת לעצמך כשארגנת את הבלגן הזה הלילה?"

פייפר שמטה כתפיים. "החבר שלי זרק אותי. והוא... אפילו לא הסתכל לי בעיניים כשעשה את זה. כנראה רציתי שישומו לב אליי. שיראו אותי. לקבל קצת כבוד במקום... השפלה. את יודעת?"

"נזרקת ועשית מעצמך צחוק. חייבת להודות שמכירה את זה." "באמת?" שאלה פייפר בתקווה. "בטח. מי מאיתנו לא שמה את כל הבגדים שלו באמבטיה ושפכה עליהם אקונומיקה?"

פייפר דמיינה את החליפה של טום פורד מוכתמת מאקונומיקה והתחלחלה. "זה קשוח," לחשה. "אולי הייתי צריכה פשוט לחתוך לו את הצמיגים. לפחות זה חוקי." "זה... לא חוקי."

"אה נכון." פייפר קרצה לשוטרת ברוב משמעות. "ברוך". השוטרת נענעה בראש והציצה לשני הצדדים. "טוב, בסדר. שקט

פה הלילה. אם לא תעשי לי בעיות, אתן לך להשתמש בשירותים קצת פחות דוחים.”

”אוי, תודה, תודה, תודה.”

השוטרת נעצרה עם המפתח מעל חור המנעול ונעצה בה מבט חמור. ”יש לי טייזר.”

פייפר הלכה בעקבות המושיעה שלה במסדרון אל השירותים, הרימה בזהירות את חצאית הוולנטינו שלה והקלה על הלחץ הרוחק בשלפוחית, נאנקת בהקלה עד הטיפה האחרונה. כששטפה את ידיה בכיור הקטן נתקלה בהשתקפותה במראה ממול. עיני דביכון השיבו לה מבט. שפתון מרוח, שיער נפול. ללא ספק הבדל דרמטי מתחילת הערב, אבל היא הרגישה קצת כמו חייל השב מן הקרב. הכוונה הייתה להסיט את תשומת הלב מהפרידה שלה, לא?

מסוק של משטרת לוס אנג'לס, שחג מעליהם כשהובילה ריקוד קונגה, בטוח השיב את מעמדה כמלכת המסיבות של לוס אנג'לס. כנראה. החרימו לה את הטלפון במהלך הצילום ולקחת טביעות האצבע, כך שלא היה לה מושג מה הולך ברשת. דגדג לה באצבעות לפתוח כמה אפליקציות, וזה בדיוק מה שתעשה, ברגע שהאנה תגיע לשחרר אותה בערבות.

היא בחנה את כבואתה, מופתעת לגלות שהסיכוי לשבור את האינטרנט לא הקפיץ לה את הלב בהתרגשות כמו פעם. מה השתבש אצלה?

היא התרחקה מהכיור בנחרת בוז ופתחה את ידית הדלת עם המרפק כדי לצאת. הלילה ללא ספק השפיע עליה – בכל זאת כבר כמעט חמש בבוקר. אחרי שתישן קצת, ותבלה את היום בהתענגות על ההודעות המבכרות ומבול העוקבים החדשים, הכל יהיה בסדר.

לפני שהשוטרת הספיקה להחזיר את האזיקים וללוות את פייפר חזרה לתא, שוטר אחר קרא אליהם מהצד השני. ”היי, לינה. בלינג'ר שוחררה בערבות. תביאי אותה לדלפק.”

היא הרימה זרועות בניצחון. ”יש!”

לינה צחקה. ”בואי, מלכת היופי.”

פייפר דילגה לידה במרץ מחודש. "לינה, הא? אני חייבת לך בגדול." היא הצמידה כפות ידיים מתחת לסנטרה ועשתה לה פרצוף חמוד ממיס. "תודה שהיית כזאת נחמדה אליי." "אל תתרגשי יותר מדי, הודיעה לה השוטרת, אבל נראתה מרוצה. "פשוט לא התחשק לי לנקות פיפי."

פייפר צחקה ונתנה ללינה לפתוח את הדלת בקצה המסדרון האפור. האנה עמדה ליד דלפק השחרורים, לבושה פיג'מה וכובע בייסבול, ומילאה טפסים בעיניים חצי עצומות.

ליבה של פייפר התרחב למראה אחותה הקטנה. הן היו שונות לגמרי, כמעט לא היה להן דבר במשותף, אבל היא הייתה היחידה שפייפר תפנה אליה בעת צרה. מבין שתי האחיות, האנה הייתה האחראית, על אף שהיה בה גם צד היפי בטלני.

בניגוד לפייפר הגבוהה, האנה כונתה צוציקית כשהייתה קטנה ולא צמחה הרבה מאז החטיבה. כרגע גזרתה הפצפונת הייתה מוסתרת מתחת לסוודר של אוניברסיטת קליפורניה, ושיערה הבלונדיני־זהוב הציץ מתחת לכובע אדום נטול כיתוב.

"היא שוחררה?" לינה שאלה גבר דק שפתיים שרכן מאחורי הדלפק.

הוא נופף בידו בלי להרים מבט. "כסף פותר הכול." לינה שחררה שוב את האזיקים והיא זינקה קדימה. "האנהההה, ייללה פייפר וחיבקה את אחותה. "אני אחזיר לך. אעשה מטלות בית במקומך לשבוע."

"אין לנו מטלות, חתיכת צנונית." האנה פיהקה ושפשפה באגרופה את עיניה. "למה יש לך ריח של קטורת?"

"אה." פייפר רחרחה את כתפה. "נדמה לי שמגדת העתידות הבעירה." היא הזדקפה וצמצמה עיניים. "אין לי מושג איך היא שמעה על המסיבה."

האנה תקעה בה מבט ונראה שהתעוררה קצת, עיני הדבש שלה היו היפוכן הגמור של עיני התכלת של פייפר. "היא חזתה במקרה בעתיד שלך אבא חורג זועם?"

פייפר התכווצה. "אוי. הייתה לי תחושה שלא אצליח לחמוק מזעמו של דניאל ק' בלינג'ר." היא הפנתה ראש לראות אם מישהו מביא את הנייד שלה. "איך זה נודע לו?"
"מהחדשות, פייפר. מהחדשות."

"נכון." היא נאנחה וסידרה את שולי שמלתה המקומטת. "אבל עורכי הדין בטח יטפלו בזה, נכון? נקווה שהוא ייתן לי להתקלח ולישון קצת לפני שאחטוף אחד מהנאומים המפורסמים שלו. אני קטסטרופה מהלכת."

"סתמי, את נראית מעולה," אמרה האנה וחתמה בסלסול על הטופס האחרון. "את תמיד נראית מעולה."
פייפר נענעה אגן בעליזות.

"ביי, לינה!" קראה פייפר בדרכה החוצה מהתחנה, כשהנייד האהוב שלה מעורסל בזרועותיה כתינוק ואצבעותיה רוטטות מהצורך לגלול. הנחו אותה ללכת ליציאה האחורית, בזמן שהאנה תבוא לשם עם הרכב. תקנות, הם אמרו.

ברגע שיצאה מהדלת הקיפו אותה צלמים. "פייפר! תסתכלי לפה!"
הגאוותנות שלה זקפה ראש וצווחה כמו פטרודקטילוס.
הבטן שלה התהפכה מלחץ, אבל היא שיגרה אליהם חיוך קליל והרכינה ראש, מטופפת מהר ככל שיכלה אל הגי'פ של האנה שחיכה לה.

"פייפר בלינג'ר!" צעק אחד הפפראצי. "איך היה הלילה במעצר?"
"את מצטערת על בזבוז כספי משלמי המיסים?"
חוד הנעל הימנית שלה נתקע בסדק והיא כמעט השתטחה קדימה על האספלט אבל הספיקה לתפוס בקצה הדלת שפתחה האנה וקפצה פנימה אל מושב הנוסע. טריקת הדלת השתיקה את השאלות הנצעקות, אבל האחרונה ששמעה המשיכה להדהד בראשה.

זבזבוז כספי משלמי המיסים? היא רק עשתה מסיבה, לא?
טוב, היה צורך בכוחות שיטור לא מבוטלים כדי להפסיק אותה, אבל כאילו, ככה זה באל-איי. המשטרה לא חיכתה בדיוק לדברים כאלה?

טוב, זה נשמע פריווילג'י ומפונק אפילו לה. פתאום פחות התחשק לה לבדוק את הרשתות החברתיות. היא ניגבה כפות ידיים מזיעות בשמלתה. "לא התכוונתי לעצבן אנשים או לבזוז כסף. לא חשבתי עד כדי כך לעומק," אמרה פייפר בשקט והסתובבה אל אחותה ככל שאפשרה לה חגורת הבטיחות. "זה נורא, האנס?"

האנה נשכה את שפתה התחתונה וידיה סובבו את ההגה בניסיון לתמרן בזהירות בין האנשים שלא הפסיקו לצלם את פייפר. "זה לא טוב," ענתה אחרי היסוס. "אבל נו פעם היית עושה בלגנים כאלה כל הזמן, נכון? עורכי הדין תמיד הצליחו לסובב את זה איכשהו, ומחר כולם יעברו לנושא הבא." היא הקישה על מסך מגע ונעימה חרישית מילאה את הרכב. "תקשיבי לזה. זה השיר המושלם למצב."

מהרמקולים בקעו תווי הפתיחה הקודרים של Prison Women של REO Speedwagon. פייפר השעינה ראש בחבטה על המשענת מאחוריה. "מצחיק נורא." היא תופפה בנייד על הברך כמה שנית, ואז זקפה גב ופתחה אינסטגרם.

וראתה מולה את התמונה שהעלתה בשעת בוקר מוקדמת – 2:42 האשים המועד המדויק שהתנוסס תחתיה. קירבי, הזונה הבוגדנית, צילמה אותה בנייד של פייפר. פייפר נראתה בה רכובה על כתפיו של בחור שאת שמו לא זכרה – היה נרמה לה במעורפל שהוא טען שהוא שחקן מחליף בלייקרז? – לבושה בתחתונים ובסרט הרבקה לציצי בלבד, אבל כאילו, בצורה אסתטית. שמלת הוולנטינו שלה הייתה מונחת על כיסא נוח ברקע. זיקוקים התפוצצו סביבה כמו ביום העצמאות, אופפים אותה בניצוצות ועשן. היא נראתה כמו אלה שהגיחה מתוך ערפל חשמלי – והתמונה קיבלה כמעט מיליון לייקים. אף על פי שאמרה לעצמה לא, פייפר לחצה לראות מי בדיוק עשה לייק לתמונה. אדריאן לא נמנה עליהם.

וזה בסדר. מיליון אחרים כן, נכון?
אבל הם לא בילו איתה שלושה שבועות.

בשבילם היא הייתה דמות דו־ממדית. אם היו מבליים יותר משלושה שבועות עם פייפר, גם הם היו גוללים הלאה? נותנים לה להתפוגג יחד עם עוד אלף בנות בדיוק כמוה?
"הי, האנה עצרה את השיר. "יהיה בסדר."
צחוקה של פייפר נשמע מאולץ, והיא קטעה אותו. "אני יודעת. הכול תמיד מסתדר בסוף." היא כיווצה שפתיים. "רוצה לשמוע על תחרות תחתוני הבוקסר הרטובים?"

פרק 3

אבל הכול לא הסתדר בסוף.

שום דבר לא היה בסדר.

לפחות לא לטענת אביהן החורג, דניאל בלינג'ר, מפיק סרטים עטור פרסים, נדבן מוערך ושייט תחרותי.

פייפר והאנה ניסו להתגנב דרך כניסת הקייטרינג של האחווה בבל-אייר. הן עברו לגור שם כשפייפר הייתה בת ארבע והאנה בת שנתיים, אחרי שאימן נישאה בשנית לדניאל, ושתייהן לא זכרו חיים במקום אחר. לפעמים, כשפייפר הריחה את האוקיאנוס, הציף מוחה משהו מעורפל והזכיר לה את העיר בה נולדה, בצפון-מערב ארצות הברית, אבל הזיכרון לא היה מוחשי מספיק להיאחז בו ותמיד התפוגג לפני שהספיקה.

אבל חמת זעמו של אביה החורג? היא הייתה מוחשית מאוד.

היא הייתה חקוקה בתוויהן השזופים של פניו המפורסמות, בניד ראשו המאוכזב אל עבר צמד האחיות שישבו מולו זו לצד זו על הספה בחדר העבודה שלו. מאחוריו, פרסים נצצו על מדפים, כרזות ממוסגרות של סרטים התנוססו על קירות, והטלפון על השולחן בצורת ר' הואר בכל שתי שניות, אפילו שהשתיק אותו לקראת הנאום.

אמא שלהן הייתה בפילאטיס, ומכל הדברים, דווקא זה הלחיץ את פיפר במיוחד. למוריין הייתה השפעה מרגיעה על בעלה – וכרגע הוא היה מאוד לא רגוע.

"אה, דניאל?" ניסתה פיפר בעליזות וסידרה קווצת שיער מאחורי האוזן. "האנה לא אשמה בכלום. היא יכולה ללכת לישון?"
"היא נשארתי." הוא נעץ בהאנה מבט חמור. "נאסר עלייך לשחרר

אותה בערבות ועשית את זה בכל זאת."

פיפר פנתה אל אחותה בתדהמה. "מה?"

"מה הייתי אמורה לעשות, פיפס?" האנה הורידה את הכובע ומעכה אותו בין ברכיה. "להשאיר אותך שם?"

"כן," אמרה פיפר לאט, ופנתה חזרה אל אביה בחרדה גוברת.

"מה רצית שהיא תעשה? תשאיר אותי שם?"

דניאל הנרגז העביר אצבעות בשיערו. "חשבתי שכבר למדת לקח מזמן, פיפר. או לקחים, ברבים, ליתר דיוק. נכון שהמשכת לרוץ לכל מסיבה מחורבנת מפה ועד לוואלי, אבל לפחות לא עלית לי כסף או הוצאת אותי אידיוט תוך כדי."

"אאויץ." פיפר נשענה אחורה על כריות הספה. "אתה לא צריך

להיות רשע."

"אני לא צריך –" דניאל פלט אנקת תסכול ותפס בשתי אצבעות את גשר אפו. "את בת עשרים ושמונה, פיפר, ולא עשית עם החיים שלך כלום. כלום. קיבלת כל הזדמנות אפשריות, נתנו לך כל מה שליבך הקטן ביקש, ומה שיש לך להציג בתמורה זה... נוכחות דיגיטלית. זה חסר משמעות."

אם זה נכון, אז גם אני חסרת משמעות.

פיפר לקחה כרית והניחה על בטנה המתהפכת, והסתכלה על האנה בתודה כשזו הניחה יד על ברכה. "דניאל, אני מצטערת. עברתי פרידה קשה אתמול בלילה ועשיתי שטויות. אני לא אעשה דברים כאלה יותר בחיים."

דניאל נראה פחות זועם, ונסוג לאחור להתיישב על שפת השולחן. "אף אחד לא נתן לי כלום בתחום הזה. התחלתי כשליח בפרמאונט."

הבאתי לאנשים כריכים, קפה. עבדתי כנער שליחיות כדי לממן את הלימודים בבית הספר לקולנוע." פייפר הנהנה והשתדלה להראות מרותקת, אף על פי שדניאל סיפר את זה בכל ארוחת ערב ואירוע צדקה. "הייתי מוכן, מצויד בידע ובמוטיבציה, ורק חיכיתי להזדמנות כדי לחטוף אותה בשתי ידיים" – הוא סגר אגרוף – "ולא להביט לאחור."

"ואז ביקשו ממך להתאמן על טקסטים עם קורבין דיקר, " דקלמה פייפר מהזיכרון.

"נכון." אביה החורג הטה ראש, מרוצה לרגע לגלות שהקשיבה. "ומול עיניו של הבמאי, דקלמתי את השורות לא רק בלהט והתלהבות, אפילו שיפרתי את הטקסט היבש. הוספתי לו תיבול משלי." "ואז שכרו אותך כעוזר תסריטאי." נאנחה האנה, וסובכה אצבע לסמן לו להתקדם בסיפור המוכר והידוע. "לקובריק בכבודו ובעצמו."

הוא נשף דרך האף. "נכון. מה שמביא אותי למה שרציתי לומר." נפונף אצבע. "פייפר, החיים שלך טובים מדי. האנה לפחות הוציאה תואר ומצאה עבודה. גם אם הפעלתי קשרים לסדר לה תפקיד של ציידת לוקיישנים, לפחות היא עושה משהו עם עצמה." האנה נראתה שפופה אבל שתקה. "את בכלל תשימי לב אם הזדמנות תדפוק לך בדלת, פייפר? אין לך שאיפות לשום כיוון. לשום דבר. ולמה שיהיו לך כשהחיים שנתתי לך תמיד פה, מתגמלים אותך על חוסר האמביציה בנוחות ובתירוץ להישאר בבטלה נעימה?"

פייפר הביטה באיש עליו חשבה בתור אביה, המומה לגלות שראה אותה באור כל כך שלילי. היא גדלה בבל-אייר – נופשים, מסיבות בריכה והתחככות בשחקנים מפורסמים. אלה היו החיים היחידים שהכירה. אף אחד מהחברים שלה לא עבד. ורק מעטים מהם טרחו ללמוד בקולג'. מה הטעם להוציא תואר? להרוויח כסף? כבר היה להם המון.

אם דניאל או אימה עודדו אותה פעם לעשות משהו אחר, היא לא זכרה כזאת שיחה. מוטיבציה הייתה משהו שאנשים אחרים פשוט

נולדו איתו? וכשהגיע הזמן לפלס את דרכם בעולם הוציאו אותה לפועל? היא הייתה אמורה להציב לעצמה מטרה כל אותו הזמן? משום מה, אף ציטוט השראה שהעלתה בעבר לא סיפק את התשובה.

"אני מאוד אוהב את אמא שלך," המשיך דניאל כאילו קרא את מחשבותיה. "אחרת לא נראה לי שהייתי כל כך סבלני. אבל פייפר... הפעם הגזמת."

היא נשאה מבט אל עיניו וברכיה התחילו לרעוד. היא לא זכרה שאי פעם דיבר אליה בנימה כל כך ביקורתית. "באמת?" לחשה. האנה נעה בדאגה לידה. ניכר שגם היא קלטה כמה חמור המצב. דניאל הנהן בראשו. "הבעלים של מלון מונדריאן מממן את הסרט הבא שלי." המידע נחת כמו פצצה באמצע חדר העבודה. "הוא לא מרוצה ממה שקרה אתמול בלילה, וזאת בלשון המעטה. בגללך המלון שלו הצטייר כאילו האבטחה בו לוקה בחסר. עשית ממנו צחוק. ומה שיותר חמור, יכולתם להעלות אותו באש בטעות." הוא נעץ בה מבט תקיף ונתן לדברים להתעכל. "הוא איים לבטל את התקציב, פייפר. מדובר בסכום רציני מאוד. הסרט לא יצא לפועל בלי תמיכתו. לפחות עד שאמצא מממן אחר – וזה יכול לקחת שנים במצב הכלכלי הנוכחי."

"אני מצטערת," לחשה פייפר, שוקעת עמוק יותר בכריות הספה תחת כובד המשמעות של מה שעשתה. היא באמת פוצצה לדניאל עסקה בשביל להעלות תמונת נקמה שתוציא אותה טוב אחרי פרידה? היא באמת כזאת שטחית וטיפשה?

יכול להיות שאדריאן צדק?

"לא ידעתי. לא... לא היה לי מושג מי הבעלים של המלון." "ברור שלא היה לך. למי אכפת מה ההשלכות של המעשים שלך, נכון, פייפר?"

"בסדר." האנה רכנה לפניו בזעף. "אתה לא צריך להיות כל כך קשה איתה. רואים שהיא מבינה שעשתה טעות." דניאל לא התרגש. "טוב, היא הולכת לשלם על הטעות הזאת."

פייפר והאנה הציצו זו אל זו. "מה זאת אומרת" – פייפר סימנה מירכאות באוויר באצבעותיה – "לשלם?"

אביהן החורג הלך לאיטו אל מאחורי השולחן, פתח את המגירה התחתונה, ואחרי היסוס קל הוציא מתוכו קלסר קרטון. הוא טפח בו על שולחנו, ובחן את האחיות המודאגות מבעד לעיניים מצומצמות. "אנחנו לא ממש מדברים על העבר שלך. מה שהיה לפני שהתחתנתי עם אמא שלך. אני מודה שבעיקר ממניעים אנוכיים שלי, כי לא רציתי להיזכר שהיא אהבה מישהו אחר לפניי."

"אוווו", אמרה פייפר אוטומטית.

הוא התעלם ממנה. "כמו שאתן ידועות, אבא שלך היה דייג. הוא גר בווסטפורט, וושינגטון, בעיירה בה נולדה אימכן. מקום קטן וצירי."

פייפר קפצה בבהלה כשהזכיר את אביה הביולוגי. דייג סרטנים בשם הנרי, שקיפח את חייו בגיל צעיר כשנשאב למצולות הקפואות של ים פרינג. מבטה נדד אל החלון, אל העולם שמעבר, מנסה להיזכר במה היה לפני החיים המפוארים האלה אליהם כל כך התרגלה. הנופים והצבעים של ארבע שנות חייה הראשונות נותרו חמקמקים, אבל היא הצליחה להיזכר בצלילית ראשו של אביה. בצחוק המתגלגל, בריח מי המלח על עורו.

זכרה איך צחקה אליו אימא שלה בחזרה, צחוק חם ומתוק. היא לא הייתה מסוגלת לקלוט את הזמן והמקום האחרים האלה – עד כמה שונים הם היו מחייה הנוכחיים – אף כי ניסתה לא מעט. אם מורין לא הייתה עוברת ללוס אנג'לס, אלמנה אבלה, חמושה רק במראה מצודר וכישרון תפירה, היא לא הייתה מגיעה לעבוד במחלקת תלבושות בסרטו הראשון של דניאל. הוא לא היה מתאהב בה, והחיים המפנקים האלה היו נותרים בגדר חלום בלבד, בזמן שמורין הייתה מתקיימת בממד אחר שקשה לדמיין אותו.

"ווסטפורט", חזרה אחריה האנה, כאילו בדקה את טעמה של המילה על הלשון. "אמא לא אמרה לנו את השם."

"כן, טוב. אני מתאר לעצמי שקשה לה להיזכר במה שקרה שם."

הוא משך באפו ותופף שוב על הקלסר. "כמובן, עכשיו היא בסדר. יותר מבסדר." רגע חלף בשתיקה. "הגברים בווסטפורט... הם יוצאים אל ים ברינג בעונת דיג הסרטנים כדי להתפרנס. אבל זו לא פרנסה יציבה. לפעמים הם דגים מעט וצוות גדול צריך להתחלק בסכום צנוע. לכן היה לאבא שלכן גם בר קטן."

פיפר חייכה קלות. זאת הייתה הפעם הראשונה שדיברו איתה על אביה הביולוגי, והפרטים... הם היו כמו מטבעות שנכנסו אל צנצנת ריקה בתוכה ומילאו אותה אט-אט. היא רצתה עוד. רצתה לדעת הכול על האיש הזה שכל מה שזכרה ממנו היה צחוקו העליון.

האנה כחכחה בגרון והצמידה ירך אל ירכה של פיפר. "למה אתה מספר לנו את זה עכשיו?" היא נשכה את שפתה. "מה יש בקלסר?"
 "חוזה הבעלות של הבר. הוא הוריש את המבנה בצוואתו לכנותיו." הוא הניח את הקלסר על השולחן ופתח אותו. "לפני הרבה זמן שכרתי מישהו לתחזק את המקום, לוודא שלא יזנח, והאמת ששכחתי מכל הסיפור עד עכשיו."

"ואו..." מלמלה האנה לעצמה, בכירור צופה המשך לשיחה שפיפר טרם קלטה. "א-אתה..."

דניאל נאנח בתגובה למשפט הקטוע. "המשקיע שלי דורש שתפגיני חרטה על מה שעשית, פיפר. הוא בנה את עצמו כמו ידיו, כמוני, ומאוד רוצה ללמד אותי לקח על בת העשירים המפונקת שגידלתי." פיפר התכווצה, אבל הוא לא שם לב משום שהיה שקוע בעיון בתוכן הקלסר. "בדרך כלל אני שולח כל מי שדורש ממני משהו לקפוץ לי... אבל קשה לי להתעלם מהתחושה שאת צריכה ללמוד להסתדר לבד לתקופה."

"מה זאת אומרת" – פיפר סימנה מירכאות באוויר – "להסתדר?"
 "זאת אומרת שאת יוצאת מאזור הנוחות שלך. זאת אומרת שאת נוסעת לווסטפורט."

האנה פערה פה בתדהמה.

פיפר הזדקפה בבהלה. "רגע. מה? לכמה זמן? מה אני אמורה לעשות שם?" היא הסתכלה על האנה באימה. "אמא יודעת על זה?"

"כן", אמרה מורין מפתח חדר העבודה. "היא יודעת."

פייפר ייבבה, כף ידה סוגרת על פיה.

"שלושה חודשים, פייפס. את תשרדי את זה. ואני מקווה שתעשי את זה בלי היסוס, בהתחשב בכך שהפיצוי הזה יאפשר לי לקבל את המימון לסרט." דניאל יצא מאחורי השולחן ושמט את הקלסר לחיקה של פייפר. היא בהתה בו כאילו היה מקק. "יש דירה קטנה מעל הבר. התקשרתי מראש לוורא שינקו שם. פתחתי בשבילך חשבון בנק להתחלה, אבל לאחר מכן..." הו, הוא נראה הרבה יותר מדי מרוצה. "את ברשות עצמך."

פייפר קמה בקפיצה והסתכלה על אימה בתחינה, כבר חושבת על כל המסיבות ותצוגות האופנה שתפסיד בשלושה חודשים. "אמא, את מתכוונת לתת לו לגרש אותי מפה?" התרגזה. "מה אני אמורה לעשות? להתפרנס מדיג? אני לא יודעת אפילו להכין טוסט."

"אני בטוחה שתסדרדי", אמרה אימה בעדינות, בארשת פנים אוהדת אך תקיפה. "זה יעשה לך טוב. את תראי. אולי אפילו תלמדי על עצמך משהו."

"לא." פייפר נענעה בראשה. הרי רק אתמול בלילה גילתה על עצמה שכל מה שהיא יודעת זה לבלות ולהיראות טוב. לא היו לה כישורי חיים לשרוד מחוץ לאחווה. אבל היא הייתה מסוגלת להתמודד עם זה כל עוד הכל מסביבה נשאר מוכר. בעולם החיצוני חוסר הכישורים וחוסר היכולת שלה יבלטו במיוחד. "אני־אני לא הולכת."

"אז אני לא משלם על עורך הדין שלך," אמר דניאל בלית ברירה.

"אני רועדת," לחשה פייפר והרימה כף יד רוטטת. "תסתכל עליי."

האנה חיבקה את אחותה. "אני נוסעת איתה."

דניאל נראה המום. "מה לגבי העבודה שלך? הפעלתי קשרים מול

סרגיי לסדר לך תפקיד מבוקש בחברת הפקה."

למשמע שמו של סרגיי, מושא אהבתה של האנה מזה זמן, הרגישה

פייפר שמץ היסוס מצד אחותה. כבר שנה שהצעירה בבנות בלינג'ר

עורגת אל הכוכב־העולה ההוליוודי הקודר, שסרט הבכורה שלו

'בייבי של אף אחד', זכה בדקל הזהב בקאן. רוב שירי האהבה שנשמעו בווליום גבוה מחדרה של האנה היו קשורים להתאהבות הנואשת. הסולידריות מצד אחותה ריגשה את פייפר עד מחנק, אבל היא בשום אופן לא תסכים שהאדם האהוב עליה ביותר יוגלה גם הוא לווסטפורט בשל חטאיה. פייפר בעצמה עוד לא הסכימה ללכת. "דניאל ישנה את דעתו, לחשה לאחותה בסתר. "היה בסדר. " "אני לא אשנה את דעתי, צעק דניאל בעלבון. "את תיסעי בסוף יולי."

פייפר חישבה בראש. "זה, כאילו, עוד כמה שבועות!"
"הייתי מציע לך לנצל את הזמן לסגור עניינים, אבל אין לך מה לסגור."

מורין השמיעה קול. "נראה לי שזה מספיק, דניאל." היא ליוותה את האחיות ההמומות החוצה מהחדר בהבעה ביקורתית. "בואו. ניקח קצת זמן לעכל."

שלוש בנות בלינג'ר עלו יחד במדרגות לקומה השלישית, שם חיכו להן החדרים של האנה ופייפר משני צידיו של מסדרון מכוסה שטיח. הן נכנסו לחדר של פייפר, הושיבו אותה על המיטה, ואז התרחקו לבחון אותה כמו סטודנטים לרפואה שהתבקשו לתת אבחנה. האנה בחנה את פניה כשידיה שעונות על ברכיה. "איך את, פייפר?"
"את לא יכולה לשכנע אותו לשנות את דעתו, אמא?" מלמלה פייפר.

מורין נדה בראשה לשלילה. "מצטערת, מתוקה." היא התיישבה על המיטה לידה ואחזה בידה הרפויה, ואז שתקה דקות ארוכות, בכירור מכינה את עצמה נפשית למשהו. "אני חושבת שאחת הסיבות שלא ממש נלחמתי בדניאל לגבי הנסיעה שלך לווסטפורט היא... טוב, אני מרגישה אשמה שלא באמת סיפרתי לכן כמעט דבר על אביכן האמיתי. הרבה זמן זה פשוט כאב מדי. וגם כעסתי. ואגרת הכול בפנים, זונחת את הזיכרונות. זה לא בסדר מצדי." היא השפילה מבט. "אם תיסעי לווסטפורט... בעצם תפגשי את אביך, פייפר."

ווסטפורט זה הוא. הרבה מאוד מהעבר... עדיין חי שם בעיירה. לכן לא יכולתי להישאר שם אחרי שהוא מת. הוא היה מסביבי כל הזמן... ופשוט כעסתי כל כך כי זה לא היה הוגן. אפילו ההורים שלי לא הצליחו לשכנע אותי."

"כמה זמן הם נשאר בווסטפורט אחרי שעזבת?" שאלה האנה לגבי הסבים שביקרו אותם מדי פעם, ביקורים שהפכו נדירים יותר ויותר ככל שהאחיות גדלו. כשהניאל אימץ את פייפר והאנה רשמית, נראה שסבא וסבתא שלהם הרגישו לא בנוח עם התהליך, והקשר בינם לבין מורין הפך מרוחק יותר, על אף שעדיין שוחחו בחגים וימי הולדת.

"לא הרבה. הם קנו את החווה ביוטה קצת אחר כך. רחוק מהים."

מורין השפילה מבט אל כפות ידיה. "נראה לי שכולנו הרגשנו שהעיירה איבדה מקסמה."

פייפר הבינה לליבה של אימה והזדהתה עם תחושת האשמה. אבל עכשיו נדרש ממנה להפוך את כל חייה בשביל גבר שלא הכירה. עשרים וארבע שנים חלפו בלי שנאמרה מילה על אודות הנרי קרוס. אמא שלה לא יכלה לצפות ממנה לקפוץ פתאום על ההזדמנות רק משום שהחליטה שהגיע הזמן להיפטר מהאשמה.

"זה לא הוגן," רטנה פייפר וקרסה אחורה על המיטה, פורעת את מצעי הסאטן מילסימו בגוון טבעי. האנה נשכבה לידה והניחה זרוע על בטנה של פייפר.

"זה רק לשלושה חודשים," אמרה מורין, קמה וריחפה אל עבר דלת החדר. לפני שיצאה הסתובבה כשירה מונחת על המשקוף. "רק עצה קטנה, פייפר. הגברים בווסטפורט... הם לא כמו שאת רגילה. הם מחוספסים וישירים. ויש להם כישורים שלגברים בחוג מכרייך... אין." מבטה הפך חולמני. "העבודה שלהם מסוכנת ולא אכפת להם כמה זה מפחיד אותך, הם יחזרו שוב ושוב לים. הם תמיד יבחרו בו על פני אישה. והם יעדיפו למות בעבודה שהם אוהבים מאשר להיות מוגנים בבית."

הרצינות הלא אופיינית בקולה של מורין ריתקה את פייפר למקומה. "למה את מספרת לי את זה?"

אימה משכה כתף עדינה. "סכנה כזו בגבר יכולה להלהיב אישה. עד שהיא לא. ואז זה שובר לב. פשוט תזכרי את זה למקרה שתרגישי... נמשכת."

נראה שמורין רצתה לומר עוד משהו, אבל היא רק תופפה קלות על משקוף הדלת ויצאה, מותירה את שתי האחיות בוהות בהלם. פייפר הרימה כרית ונתנה אותה להאנה. "תחנקי אותי עם זה בבקשה. מטעמי צער בעלי חיים."
"אני באה איתך לווסטפורט."

"לא. מה עם העבודה שלך? וסרגיי? התנשמה פייפר. "את במקום טוב פה, האנס. אני אמצא איך להסדר." היא עשתה להאנה פרצוף כאילו רציני. "בטח יש להם שוגר דאדיז בווסטפורט, נכון?"
"אני בהחלט באה איתך."

פרק 4

ברנדן טאגרט היה תושב ווסטפורט הראשון שקלט את הבנות. הוא שמע דלת מכונית נטרקת בחוץ והסתובב בעצלתיים על החבית ששימשה ככיסא ב'בלי-שם'. בקבוק הבירה נעצר בדרכו אל שפתיו והקולות הרמים, של מספרי הסיפורים והמוזיקה החזקה שמילאו את הבר, נמוגו.

דרך השמשה המלוכלכת צפה ברנדן בשתיים מגיחות משני צידיה של מונית וישר תייג אותן כתיירות קלולסיות שבבירור טעו בכתובת.

אבל אז הן התחילו להוציא מזוודות מתא המטען. שבע במספר. הוא רטן ולגם מהבירה.

הם היו רחוקים מהכביש הראשי. לא היה אף מלון בסביבה. בנוסף לטעות ביעד, הן היו לבושות לחוף הים למרות השעה המאוחרת בערב והגשם הקיצי שירד, בלי מטריה בהישג יד – וללא ספק המומות מהסביבה.

הבחורה ככובע רחב השוליים משכה מייד את מבטו, בעיקר משום שנראתה כל כך מגוחכת עם תיק בצורת שפתון תלוי על הזרוע, וידיה מורמות אל כתפיה כאילו פחדה לגעת במשהו. היא הרימה את הראש

לבחון את הבניין וצחקה. צחוק שהפך למשהו שנראה כמו בכי, גם אם לא שמע אותו מבעד לצלילי המוזיקה ולזגוגית החלון.

ברגע שברנדן קלט איך הגשם מצמיד את השמלה אל שדיה של 'כובע רחב' הוא מיהר להפנות מבט וחזר למה שעשה קודם – להעמיד פנים קשובות לסיפור הנפילה למים של רנדי, על אף ששמע אותו כבר שמונים פעם לפחות.

"הים בעבע באותו היום," אמר רנדי בקול שנשמע כמו שאריות מתכת. "כבר הגענו למכסה ואפילו מעבר, בזכות הקפטן שלנו שם." הוא הצדיע לברנדן עם כוס הבירה המקציפה. "ואני עמדתי לי שם על סיפון חלקלק יותר מתחת של ברווז ודמיינתי איך אני שוחה באמבטיה של מזומנים אחרי שנחזור הביתה. העלינו כלוב אחרון ושם הוא היה, הסרטן הכי גדול בכל הים המחורבן, הסבא של כל הסרטנים המזדיינים, והוא אמר לי בעיניים הקטנות שלו שהוא לא מתכוון לוותר בשום אופן."

רנדי השעין רגל על השרפרף עליו ישב קודם, וכיוון את פרצופו המקומט לצורך דרמטיות מרבית. הוא עבד על הספינה של ברנדן עוד לפני שהפכה להיות של ברנדן. וראה יותר עונות דיג מרוב הצוות ביחד. בסוף כל עונה נהג לערוך לעצמו מסיבת פרישה, ואז הופיע לעונה הבאה כמו שעון אחרי שבזבז את הכנסות העונה הקודמת עד המטבע האחרון.

"אולי לא תאמינו אבל המנוול סגר רגל סביב שרוול המעיל שלי, דרך הכלוב, הרשת והכל, בחיי. הוא זז במהירות מטורפת. הזמן קפא, גבירותיי ורבותיי. הקפטן צעק לי לזרוק את הכלוב, אבל תשמעו מה אני אומר לכם, הייתי מהופנט. הסרטן הזה כישף אותי – אני נשבע לכם. ואז הכה הגל כאילו הסרטן בעצמו הביא אותו. אף אחד לא ראה אותו מגיע, ותוך שנייה נזרקתי אל נפטון."

האיש שהיה כמו סבא לברנדן עצר רגע לגמוע חצי מהבירה שלו.

"כשמשו אותי..." נאנח. "הסרטן נעלם כלא היה."

שני היחידים בקהל המאזינים שלא שמעו כבר את האגדה פרצו בצחוק ומחאו כפיים – ובדיוק אז החליטו 'כובע רחב' והשנייה לדפוק

כניסה. תוך שנייה השתררה דממה כזאת שיכולת לשמוע סיכה נופלת, מה שלא הפתיע את ברנדן כלל. ווסטפורט בהחלט הייתה עיירת תיירות, אבל אורחים מבחוץ לא הגיעו בדרך כלל ל'בלי-שם'. זה לא היה מוסד שהיית מוצא בילפ.

בעיקר משום שהיה לא חוקי.

אבל לא היה מדובר רק בהלם מכך שזרים נכנסו והפריעו את מופע זיבולי השכל של ראשון בלילה. זה היה גם איך שהן נראו. במיוחד 'כובע רחב' שנכנסה ראשונה, והקפיצה את האנרגיה הרגועה בחלל כמו מכת חשמל. בשמלה הקצרה והמתנפנת שלבשה והסנדלים שנכרכו סביב קרסוליה, היא נראתה כאילו יצאה מתוך מגזין אופנה, כולה... קווים הדוקים וקימורים חלקים.

ברנדן היה מסוגל להיות אובייקטיבי לגבי זה.

המוח שלו היה מסוגל להבחין באישה מושכת בלי שיהיה לו אכפת לכאן או לכאן.

הוא הניח את הבירה על אדן החלון ושילב זרועות, מתעצבן קלות למראה הפרצופים מוכי ההלם של כולם סביבו. רנדי פרש שטיח אדום בצורת לשון שהשתרבה מפיו, ושאר הגברים נראו כאילו עוד רגע יציעו נישואים.

"קצת עזרה עם המזוודות, פייפס?" קראה הבחורה השנייה מהדלת.

היא החזיקה אותה פתוחה עם המותן ונאבקה במזוודה כבדה.

"אוי!" 'כובע רחב' הסתובבה וסומק עלה בפניה – ובהחלט היה מדובר בפנים ראויות. עכשיו, כשלא הוסתרו מאחורי שמשה מאובקת, לא ניתן היה להתכחש לזה יותר. היו לה עיניים כחולות מהסוג שגברים היו מוסרים בעבורן את נפשם, שלא לדבר על השפה העליונה המלאה והחצופה. השילוב ביניהם יצר מראה תמים ומפתה בו זמנית, צרה צרורה שברנדן לא רצה שום קשר אליה. "מצטערת, האנס." היא כיווצה פנים. "אני אביא את השאר –"

"אני אביא," אמרו לפחות תשעה גברים בבת אחת ודחפו זה את זה מי יגיע ראשון אל הדלת. אחד מהם לקח את המזוודה מחברתה של 'כובע רחב' בזמן שהאחרים ניסו לפרוץ החוצה אל הגשם ונתקעו

בפתח. חצי מהטמבלים היו מהצוות של ברנדן, וכמעט התחשק לו לפטר אותם בו במקום.

תוך שניות – אם כי תוך כדי ההקנטות הרגילות – נערמו כל שבע המזוודות באמצע הבר, וכולם נעמדו מסביבן בצפייה. "וואו, ג'נטלמנים! כל כך מנומסים ומסבירי פנים," התמוגגה 'כובע רחב' וחיבקה לחזה את תיק היד המוזר שלה. "תודה רבה!"

"כן, תודה," אמרה הבחורה השנייה בשקט וניגבה פנים בשרוול סוטשירט של אוניברסיטת קליפורניה. לוס אנג'לס, כמובן. "אה, פייפס?" היא הסתובבה במעגל לבחון את הסביבה. "את בטוחה שאנחנו במקום הנכון?"

בתגובה לשאלה של חברתה, נראה שהיא שמה לב לראשונה איפה היא עומדת. העיניים האלו שלה נפערו עוד יותר כשסקרה את החלל הפנימי של 'בלי-שם' והאנשים שבו. ברנדן ידע מה היא רואה, וכבר התעצבן מהאופן בו נרתעה מהאבק על המושבים השונים הבלתי תואמים, רצפת העץ השבורה, רשתות הדיג העתיקות שהשתלשלו מקורות התקרה. זוויות שפתיה שנשמטו באכזבה אמרו הכול. לא נאה לך, מתוקה? הדלת פה.

בתנועה מוקפדת, פייפס – בעלת השם והארנק המגוחך – פתחה את תיקה לשלוף טלפון מעוטר אבנים יקרות, ונקשה על המסך בציפורן אדומה מעוצבת. "פה זה... רחוב נורת' פורסט שישים ושתיים?" השאלה החנוקה נענתה במקהלה של כן.

"אז..." היא פנתה אל חברתה וחזה עלה וירד בנשימות מהירות. "כן."

"או," השיבה אוניברסיטת אל-איי, ואז כחכחה בגרון, ועטתה חיוך מתוח על פנים שהיו יפות בצורה יותר מעודנת מאלו של פייפס. "אה... מתנצלת על הכניסה המגושמת. לא ידענו שיהיו פה אנשים." היא נעה במבוכה במגפיים שלא התאימו לשום דבר חוץ מישיבה. "אני האנה בלינג'ר. זאת אחותי פייפר."

פייפר. לא פייפס.

לא שזה היווה שיפור משמעותי.

הכובע רחב השוליים ירד ופיפר נייער שיער כאילו הייתה בסשן צילומי דוגמנות. היא חייכה אל כולם בביישנות. "אנחנו הבעלים של המקום הזה. נכון שזה קטע?"

אם ברנדן חשב שהכניסה שלהן הטילה דומייה בחדר, זה היה כאין וכאפס בהשוואה למה שקרה עכשיו. הבעלים של המקום?

לא היו ל'בלי-שם' בעלים. המקום עמד ריק מאז שהיה בחטיבה. תושבי העיירה אספו בזמנו כסף לצייד את המקום באלכוהול ובירה כדי שיהיה להם מקום לברוח אליו מהתיירים בקיץ אחד זוועתי במיוחד. מאז עברו עשר שנים, אבל הם המשיכו לבוא, והקבועים דאגו, בסבב, לאסוף כספים פעם בשבוע לחדש את מלאי המשקאות. ברנדן לא נהג לבוא לעיתים קרובות מדי, אבל מבחינתו 'בלי-שם' היה שלהם. של כולם. שתי הזרות האלה שצצו פתאום והכריזו בעלות לא באו טוב בכלל.

ברנדן אהב שגרה. אהב כל דבר במקומו. השתיים האלו לא היו שייכות, במיוחד לא פיפר, ששמה לב למבטים שתקע בה והייתה לה החוצפה לנופף לו זרת לשלום.

רנדי משך את תשומת ליבה מברנדן בצחוק מבולבל. "לא הבנתי, אתן הבעלים של 'בלי-שם'?"

האנה נעמדה ליד אחותה. "ככה אתם קוראים למקום?"
"ככה קוראים לו כבר שנים," אישר רנדי.

אחד מעובדי הסיפון של ברנדן, סאנדרס, התנתק מאשתו וצעד לפנים. "הבעלים האחרון של המקום היה קרוס."

ברנדן שם לב שפיפר נרעדה קלות למשמע השם.

"כן," אמרה האנה בהיסוס. "אנחנו מודעות לזה."

"אה!" פיפר חזרה לגלול בנייד שלה במהירות האור. "יש אחראי תחזוקה בשם טאנר. האבא החורג שלנו שילם לו כדי שישמור על הניקיון." החיוך שלה לא מש ממקומו, אבל מבטה נדד על פני הבר הבהחלט-לא-נקי. "הוא... בחופשה או משהו?"

עורפו של ברנדן התכווץ בכעס. זאת הייתה עיירה גאה בעלת

מסורת ארוכת־שנים. מאיפה לעזאזל הילדה העשירה הזו מעזה להגיע לכאן ולהעליב את חבריו הוותיקים? את הצוות שלו? רנדי וסאנדרס נחרו בשעשוע. "טאנר שם", אמר סאנדרס. הקהל במקום פינה את הדרך ו"אחראי התחזוקה" השעון מעולף על הכר נגלה לעיניהם. "הוא בחופשה מאז אלפיים ושמונה."

כל הנוכחים בכר הרימו כוסות בירה וצחקו מהבדיחה, וגם ברנדן כיווץ שפתיים בשעשוע, אף שכעסו לא נרגע. אפילו לא קצת. הוא לקח את בקבוק הבירה שלו מאדן החלון ושתה ממנו בלי להוריד מבט מפייפר. נראה שהיא הרגישה במבטו על צדודיתה משום שהפנתה אליו עוד חיוך פלרטטני שבשום אופן לא הדליק חמימות בפלג גופו התחתון, במיוחד מאחר שכבר החליט שהיא לא מוצאת חן בעיניו.

אבל אז נתקל מבטה בטבעת הנישואים שעדיין ענד על קמיצתו והיא מיהרה להסיט מבט ולמחוק את ארשת השוככות מעל פניה.

נכון מאוד. לכי עם זה למישהו אחר.

"נראה לי שאני יכולה להבהיר את הבלבול", אמרה האנה ושפשפה את עורפה. "אבא שלנו... היה הנרי קרוס."

ברנדן כיווץ גבות בתדהמה. הבחורות האלה הן הבנות של הנרי קרוס? ברנדן היה צעיר מכדי לזכור אותו אישית, אבל סיפור מותו של הנרי הפך לאגדה, קצת כמו סיפור הסרטן המרושע של רנדי. הוא סופר לעיתים הרבה יותר רחוקות מחשש שיביא מזל רע, ונלחש מפה לאוזן בין דייגי ווסטפורט אחרי יותר מדי אלכוהול או יום קשה במיוחד בים, כשהפחד קנה לו אחיזה.

הנרי קרוס היה האחרון בדייגי ווסטפורט שנהרג במהלך דיג סרטנים בים ברינג. הוקמה אנדרטה לזכרו בנמל, ומדי שנה ביום השנה למותו בים הניחו למרגלותיה זר.

זה לא היה חריג שגברים מצאו את מותם בעונג הדיג. דיג סרטנים היה ידוע כעבודה המסוכנת ביותר בארצות הברית. בכל סתיו גברים קיפחו את חייהם. אבל הם לא איבדו תושב ווסטפורט כבר למעלה מעשרים שנה.

רנדי ירד מהשרפרף שלו, המום. "לא. אתן... אתן לא הבנות של מורין, במקרה?"

"כן, אמרה פייפר בחיוך שהיה הרבה יותר מדי מושך בשביל השקט הנפשי של ברנדן. "אלו אנחנו."

"שאני אמות. עכשיו אני רואה את הדמיון. היא הייתה מביאה אתכן לרציפים, והייתן עוזבות עם כיסים מלאים בממתקים." רנדי הציץ אל ברנדן. "חמך לא יאמין שזה קורה לו. הבנות של הנרי. פה אצלו בבר."

"אצלנו בבר, תיקן אותו ברנדן בשקט.

שתי המילים שנפלטו מפיו הספיקו כדי להקפיא את האווירה. כמה מקומיים התכווצו במושביהם, ומשקאות נשכחו על ארגזים ששימשו כשולחנות.

ברנדן סיים את הבירה שלו ברוגע, וזקף גבה מתריסה אל פייפר מעל פיית הבקבוק. לזכותה ייאמר שלא החוירה כמו רוב האנשים שזכו לקבל ממנו את ה'מבט' – מבט מקפיא קצר שכזה, מבעד לצוהר הספינה הקדמי היה גורם לימאי טירון לחרבן במכנסיו. אבל הבחורה הזאת רק בחנה אותו, מפרק ידה שוב מונח על כתפה ורעמת שיערה הבלונדיני-דבשי-אדמדם מוטלת על גבה.

"אה. לא לפי שטר הבעלות," אמרה פייפר במתיקות. "אבל אל דאגה. באנו לקלקל לכם את האווירה העוינת המזורה הזו שלכם רק לשלושה חודשים. ואז אנחנו חוזרות ללוס אנג'לס."

כולם התכווצו במושביהם עוד יותר, עד כמה שניתן היה.

חוץ מרנדי. הוא נראה משועשע מאוד מהמצב, וחיך חיוך רחב כל כך שברנדן היה יכול לספור את השיניים שלו, שלוש מתוכן מזהב.

"איפה אתן ישנות?" שאל ברנדן.

שתי האחיות הצביעו אל התקרה.

ברנדן התאפק לא לצחוק. "באמת?"

כמה מהלקוחות החליפו מבטים מודאגים. מישהו אפילו קפץ

וניסה להעיר את טאנר הישן על הבר, אבל לשווא.

כל המצב היה מגוחך. אם הן חשבו שהבר במצב מוזנח הן עוד לא

ראו כלום. הן – במיוחד היא – לא יחזיקו לילה אחד בווסטפורט.
אלא אם ייקחו חדר באחת האכסניות.

מרוצה מהמסקנה, ברנדן הניח את הבירה שלו בצד וקם על רגליו,
קצת נהנה מהאופן בו נפערו עיניה של פייפר כשראתה אותו במלוא
גובהו. משום מה הוא חשש להתקרב אליה יותר מדי. ובשום אופן לא
רצה לדעת מה הריח שלה. אבל הוא נזף בעצמו על ההיסוס וצעד
לקראתן, תופס מזוודה בכל אחת מידיו. "אז קדימה. בואו אקח אתכן
למגורים שלכן."

פרק 5

מי לעזאזל? בכלל, הרוש הזה?

פייפר התאמצה לזקוף ראש והלכה אחרי הבריון אל צידו האחורי של הבר – בר שהיה בעצם בגודל ארון הבגדים שלה בכל-אייר – ובמעלה גרם מדרגות צר, כשהאנה בעקבותיה. הוא היה מגודל בצורה לא סבירה. על מנת לעלות במדרגות הוא נאלץ להתכופף כדי שראשו החבוש כובע צמר לא יתנגש בתקרה.

לרגע קצרצר נראו לה עיניו הכסופות-ירוקות כובשות מתחת לשולי כובע הצמר. הזקן השחור שלו היה מטופח לא רע. מלא וקצוץ קצר. הכתפיים האלו היו יכולות לעזור מאוד בקרבות התרנגולים בבריכה לפני כמה שבועות, שלא לדבר על שאר הגוף. הוא היה גדול, ואפילו הסוודר המרופט שלו לא הצליח להסתיר את השרירים התפוחים בחזהו ובזרועותיו.

הוא בהה בה, לכן עשתה מה שידעה לעשות כשגבר נראה מעוניין. נענעה ישבן.

תזוזת האגן הקלה באה לה בטבעיות כמו נשימה. כמו גם למצוא את האור הנכון על עצמות הלחיים, למשוך את תשומת הלב אל

שפתיה ולשאוב לו את הנשמה בעיניה. מהלך שביצעה בדרך כלל באחוזי הצלחה מרשימים. אבל הוא רק נראה מעוצבן.

איך הייתה אמורה לדעת שהוא נשוי? הם נכנסו למקום בו היו יותר מעשרים איש. כבר של אבא שלה, שנראה שהולאם על ידי חבורת מקומיים. זה היה הרבה לעכל בבת אחת, אחרת בטח הייתה שמה לב לטבעת הזהב. נראה שהוא ממש נופף בה אליה, והיא בטח שלא הטיפוס שירדוף אחרי גבר תפוס, לכן כיבתה את המבט הפתייני מיד. פיפר מתחה כתפיים לאחור בזו אחר זו והחליטה לנסות להתיידד עם הבריון, לפחות עוד ניסיון אחד. זה דווקא חמוד מצידו, לא? שהוא כל כך נאמן לאשתו? אם היא תתחתן אי פעם, היא קיוותה שגם בעלה יהיה כזה. אולי אחרי שיבין שהיא לא מנסה להתחיל איתו הוא יירגע. היא והאנה הולכות להתגורר בווסטפורט תשעים יום. לא כיף לרכוש אויבים על ההתחלה.

"אנחנו לא צריכות לקחת מפתח לדירה מטאנר?" קראה פיפר במעלה המדרגות.

"לא", השיב בתמציתיות. "אין מנעול."
"אה."

"יש בכניסה לבר", אמר ופתח בבעיטה את דלת הדירה ונכנס פנימה. "אבל כמעט לכל מי שלמטה יש מפתח."
פיפר נשכה שפה. "זה לא נראה בטוח במיוחד..."
הזלזול שלו ניכר בכירור. "את דואגת שמישהו יבוא לגנוב את התיק שפתון שלך?"

האנה עצרה את נשימתה. "הוא באמת אמר את זה."
פיפר שמרה בנחישות על כבוד עצמי והצטרפה אליו בדירה. האור עדיין לא דלק, והיא זזה הצידה כדי לתת להאנה להיכנס וחיכתה, אסירת תודה יותר מתמיד על שאחותה התעקשה לבוא ולא הסכימה שיגלו אותה לווסטפורט לבדה. "אני מרגישה שאולי התחלנו ברגל שמאל", אמרה לאיש. איפה שלא היה. "איך אמרת שקוראים לך?"

"לא אמרתי", קולו העמוק לעג מתוך החשכה. "ברנדן."

”ברנדן –“

האור נדלק.

פייפר תפסה בזרועה של האנה כדי לא לקרוס.

אוי לא.

לא לא לא.

”אוי ואבוי,“ לחשה האנה לידה.

זו חייבת להיות טעות.

היא חיפשה בגוגל על ווסטפורט וערכה בדיקה ראשונית, גם אם שטחית. כל מקום אחר היה פשוט לא לוס אנג'לס, כך שמה זה כבר משנה? מהחיפוש למדה שווסטפורט הייתה עיירה ציורית וצבעונית, ממוקמת על שפת האוקיאנוס השקט. יעד לחובבי גלישה. כפר חמוד. היא דמיינה נוף הצופה אל הים בדירה כפרית אך נוחה, שיש בה אפשרות להרכבה זוויות פוטוגניות שלה חיה חיים פשוטים עם האשטאג #פסיפיק_נורת'_ווסט_ברבי.

זה לא מה שקרה.

הכל היה בחדר אחד. מחיצה דקה כנייר הסתירה את האמבטיה, אבל אם תלך שלושה צעדים שמאלה תהיה כבר במטבח המיניאטורי. שלושה ימינה, ותנגש במיטת הקומתיים. מיטת. קומתיים.

היא בכלל ראתה כזאת במציאות אי פעם?

ברנדן נעמד מול האחיות. הוא שילב זרועות על חזהו הרחב ובחן את הדירה בפרצוף שנראה פתאום עולץ. ”מחשבות שניות?“ פייפר סקרה את התקרה ולא הצליחה לספור את כל קורי העכביש. כל המשטחים היו מכוסים בשכבת טינופת בעובי שני סנטימטר – והיא עוד לא ראתה את האמבטיה. החלון היחיד צפה היישר אל קיר הלבנים של הבניין ליד, כך שאפילו לא הייתה אפשרות לאוורר את הריח המעופש.

היא התכוונה להגיד להאנה שהן עוזבות. הן ייקחו את הפרוטות שדניאל העביר לחשבונות הבנק שלהן, ישכרו בהן רכב וינהגו חזרה ללוס אנג'לס. כלומר, תלוי כמה עולה לשכור רכב. אולי אלף דולר

ואולי חמישים, לא היה לה מושג. בדרך כלל אנשים אחרים דאגו לזה בשבילה.

אולי אם יתקשרו לדניאל ויגידו לו שאחראי התחזוקה פדה את הצי'ק ולא ביצע את העבודה הוא יותר וירשה לה ולהאנה לחזור הביתה. איך הוא יוכל לסרב? אי אפשר לגור במקום הזה. אלא אם כן יקצפו אותו בצורה יסודית – ומי יעשה את זה בשבילן?

ברנדן המשיך להסתכל עליה, רק מחכה שתישבר.

והיא באמת תישבר, לא?

קולות עלו בזיכרונה, וגרמו לשרירי הצוואר שלה להתכווץ.

את אוהבת להתלבש יפה ולכזבו את הכסף של אבוש.

אין לך סיבה ללמוד.

פשוט אין בך כלום, אוקיי?

אין לך שאיפות לשום כיוון. לשום דבר. ולמה שיהיו לך כשהחיים שנתתי לך תמיד לרשותך, מתגמלים אותך על חוסר האמביציה בנוחות ובתירוץ להישאר בבטלה נעימה?

הזחיות הזאת של ברנדן חנקה אותה פתאום, כמו דבק שהתייבש בקנה הנשימה שלה. כמה מקורי. עוד גבר שחשב שהיא לא שווה כלום? ממש מדהים.

הוא לא חשוב. הדעה שלו לא משנה כלום.

אבל הציפיות הנמוכות של כולם ממנה התחילו קצת לעצבן.

השמוק הזה העיף בה מבט אחד וכבר זלזל ביכולות שלה בדיוק כמו החבר שלה לשעבר ואביה החורג. מה יש בה שגורם לכולם לשפוט אותה כל כך לחומרה?

פיפר לא הייתה בטוחה, אבל אחרי שזרקו אותה והגלו אותה למלונית הרצח הזאת, לא התחשק לה לבלוע עוד מהיחס הזה, במיוחד כשהיה לא מוצדק.

לילה אחד. היא תשרוד לילה אחד. לא?

"אנחנו בסדר, נכון, האנס?" אמרה פיפר בעליות. "לא יצא לנו לעשות את הקטע של מחנה קיץ. יהיה כיף."
פיפר הציצה אל האנה, ושמחה לראות חיוך עולה על פניה.

"אנחנו בסדר." היא פסעה בהדרת כבוד בחלל כאילו סקרה פנטהאוז של מיליון דולר. "מאוד ורסטילי. אינטימי. נגיעת צבע וזהו."
 "המממ," פייפר הנהנה בהסכמה ותופפה באצבע על סנטרה. "גם אסטטי וגם פונקציונלי. ומשטח העץ הזרוק שם בפינה יהיה מושלם כמדף תצוגה לאוסף הנעליים שלי."

כשהעזה להסתכל אל ברנדן נלחצה כשראתה שהחיוך המתנשא לא מש מפניו. ואז שמעה את הגירוד. כמו נייר עיתון שנמעך בכף היד. "מה זה היה?" שאלה.

"השותף הנוסף שלך." ברנדן תקע לשון בלחי וצעד אל הדלת.
 "אחד מיני רבים, אני מתאר לעצמי."

ברגע שאמר את המלים מכרסם קטן הופיע על הרצפה והתרוצץ מצד לצד בנענוע שפם. מה זה היה? עכבר? הם לא אמורים להיות חמודים? פייפר קפצה ביבבה למיטה העליונה כשהאנה בעקבותיה. הן נפגשו באמצע ונאחזו אחת בשנייה, ופייפר התאמצה לא להקיא.
 "ליל מנוחה, גבירותי." ברנדן יצא בגיחוך שחצני והמדרגות חרקו תחת נעליו כשירד חזרה למטה אל הבר. "נתראה מתישהו. אולי."

"חכה!" פייפר ירדה מהמיטה בזהירות והתגנבה ברעד אל המדרגות ואל ברנדן, שנעצר שם. היא השתדלה לדבר בשקט. "אתה אולי מכיר במקרה, אה... מדביר שגם עושה עבודות ניקיון פה באזור?"
 הזלזול ניכר בקולו. "לא. אנחנו מנקים בעצמנו ותופסים מזיקים בעצמנו פה באזור."

"קליט." היא בדקה שאף מכרסם רעב לא מסתובב בין רגליה.
 "תכתבו את זה על שלט הכניסה לעיר ומחירי הנדל"ן ירקיעו שחקים."
 "מחירי הנדל"ן," חזר אחריה. "אלה דברים ששייכים ללוס אנג'לס, לא לפה."

פייפר עיקמה פנים. "בטח מדהים לדעת בדיוק מה שייך ומה לא שייך. ומי שייך ומי לא שייך." ותוך כדי חיפוש מזיקים הוסיפה בהיסח הדעת, "אני יכולה להיות בחדר מלא אנשים שאני מכירה ועדיין לא להרגיש שייכת."

כששמעה מה אמרה נשאה מבט בבהלה וראתה שברנדן כיווץ את

מצחו לעברה. לרגע שקלה לטשטש את האמת שנפלטה לה בהיסח הדעת, אבל מרוב עייפות פשוט לא היה לה כוח.
"בכל מקרה, תודה שבאת, אדון פרצוף חמוץ." היא נכנסה חזרה לדירה. "ללא ספק הראית לי מה זה."
הוא צמצם עיניים. "רגע." פייפר עצרה את נשימתה. משום מה היה לה הרושם שהוא עמד לומר משהו חשוב. למעשה היה לה הרושם שהוא לא אומר דברים אלא אם כן הם חשובים. אבל בשנייה האחרונה נראה ששינה את דעתו והפרצוף הממוקד נעלם. "לא באתן הנה לצלם איזה ריאליטי או משהו, נכון?"
היא טרקה לו את הדלת בפנים.

פרק 6

ברנדן נעל אחריו את דלת הבית והציץ שוב בשעון. שמונה ורבע על הדקה. כמנהגו כקפטן ספינה, עצר לרגע לבחון את השמיים, הטמפרטורה, וכובד הערפל. לפי הריח, השמש עתידה לאדות את האובך עד שעה עשר, והחום של תחילת אוגוסט יישאר מתון עד שיגמור את הסידורים שלו. הוא חבש את כובע הצמר ופנה שמאלה ברגל לכיוון שדרת ווסט אושן, בדרך בה הלך תמיד. תזמון הוא דבר מאוד חשוב לדייג, והוא נהג לתרגל אותו גם בימי החופש שלו.

החנויות רק נפתחו, וצווחות צורמניות של שחפים רעבים התערבבו בצלצול פעמוני הדלתות שפתחו המוכרים. שלט רשום בגיר נגרר החוצה למדרכה ועליו פורסם שלל טרי, שחלקו נלכד על ידי צוותו של ברנדן בהפלגה האחרונה שלהם. בעלי חנויות ברכו זה את זה בבוקר טוב נינוח. כמה נערים הדליקו סיגריות בחבורה מחוץ למבשלת הכירה, כבר לבושים לבילוי בים.

עונת התיירות התקרבה לסיומה, ופרסומות למבצעים התנוססו מכל עבר. על כובעי דייגים וגלויות וארוחות צוהריים. הוא אהב את המחזוריות הזאת. מסורת. היכולת לסמוך על שינויי מזג האוויר וחילופי העונות שישפיעו על שגרת היומיום. היה במקום הזה משהו

קבוע ולא משתנה, ממש כמו האוקיאנוס שאהב. הוא נולד בווסטפורט ולא התכוון לעזוב.

רוגז קל ניצת בו כשנזכר בערב שעבר. אבן שנזרקה למים השלווים של הדרך בה נעשו פה הדברים מאז ומעולם. אנשים מבחוץ לא יכולים פשוט להגיע ולהכריז בעלות על דברים פה. בווספורט אנשים עברו בשביל מה שהיה להם. שום דבר לא ניתן בחינם, אלא נקנה בדם, יזע ודמעות. שתי הבנות לא נראו לו הטיפוסים שיעריכו את המקום הזה, התושבים שלו והמסורת עליה נבנה. או את העבודה הקשה שנדרשה כדי לפרנס קהילה שלמה על גחמותיו של אוקיאנוס הפכפך – ועוד לגרום לה לשגשג.

מזל שהן לא יישארו הרבה זמן. הוא יופתע מאוד אם פייפר הצליחה לעבור את הלילה בלי לקחת חדר במלון המפואר הקרוב. אני יכולה להיות בחדר מלא אנשים שאני מכירה ועדיין לא להרגיש שייכת.

למה המוח שלו לא הרפה מהמשפט הזה?
הוא חפר בזה הרבה יותר מדי זמן אתמול בלילה, ואז שוב הבוקר. זה לא התאים. והוא לא אהב דברים שלא מתאימים. בחורה יפיפיה – עם הומור מושחז, חייבים להודות – כמו פייפר אמורה להרגיש בבית איפה שרק תרצה, לא?
חוץ מאשר פה.

ברנדן חיכה ברמזור לחצות את רחוב מונטסנו, ונכנס בדלת האוטומטית של הסופרמרקט המקומי. קמט הרוגז שבין גבותיו התיישר מעצמו כשראה שהכול נמצא במקומו הנכון. הוא נופף לקרול, הקופאית הקבועה. שחפי נייר תלויים מהתקרה התנועעו ברוח הקלה שהכניס איתו. לא היו עדיין קונים רבים בחנות, ובדיוק בגלל זה אהב לבוא מוקדם. בלי שיחות או שאלות לגבי עונת הדיג הבאה. האם הוא מצפה לשלל גדול, איזה מסלול בחר. האם הצוות של דלה־ריי ישיג את הרוסים. לספר על תוכניות רק מביא מזל רע.

כמו כל הימאים, ברנדן יחס חשיבות רבה למזל. הוא ידע שהיה גבול ליכולת שלו לשלוט בדברים. הוא יכול לבנות לוֹ"ז מדויק,

להביא את הספינה למקום שבחר. אבל אלת האוקיאנוס תחליט אם וכמה מאוצרותיה לתת. עונת דיג הסרטנים התקרבה במהירות, והוא יכול רק לקוות שהגורל יאיר להם פנים שוב, כפי שעשה בשמונה השנים האחרונות מאז שירש את תפקיד הקפטן מהחותן שלו.

ברנדן לקח סלסלת קניות ופנה מערבה, אל אגף הקפואים. הוא לא הכין רשימה ולא נזקק לה, משום שתמיד קנה את אותם מצרכים. קודם כל הוא ייקח המבורגרים קפואים ואז –
 "סירי, מה להכין לאכול?"

הקול הנישא מהמעבר הסמוך גרם לברנדן לעצור בבת אחת.
 "הנה מה שמצאתי ברשת," נשמע המענה האלקטרוני.

ואחריו יללה. "סירי, משהו פשוט לבשל?"
 הוא הרים אגרוף אל המצח לשמע פייפר, שדיברה לנייד שלה כאילו היה בן אדם בשר ודם.

כמה מלמולי תסכול ואז, "סירי, מה זה טרגון?"
 ברנדן שפשף את הפנים. מי נתן לילדה המגודלת הזאת לצאת לבדה לעולם בלי השגחה? האמת שהיה די המום להיתקל בה בכלל בסופרמרקט. ועוד בשעת בוקר מוקדמת כל כך. אבל הוא לא התכוון לשאול אותה לגבי זה. לא עניין אותו לשמוע הסבר. היה לו לויז לעמוד בו.

הוא המשיך הלאה, לקח את קציצות ההמבורגר מהמקפיא וזרק לסלסילה. אחר כך המשיך לצד השני של המעבר לקחת את הלחם הרגיל שלו. חיטה פשוט. הוא היסס לפני שפנה למעבר הבא, שם פייפר עדיין קשקשה עם הטלפון שלה... ולא הצליח לעצור כיוון מצח קל. מי לעזאזל לובש אוברול עם פייטים לסופרמרקט?

לפחות היה נדמה לו שזה אוברול. בגד כזה שבחורות לובשות בקיץ עם חלק עליון ותחתון מחוברים. אלא שלזה היו מכנסונים שהגיעו עד קצת מתחת לישבן החטוב שלה וגרמו לה להיראות כמו כדור דיסקו נוצץ.

"סירי..." כתפיה נשמטו וסלסילת הקניות השתלשלה מאצבעות רפות. "אפשר ארוחה עם שני מרכיבים?"

ברנדן פלט אנחה מבלי משים, והיא נשאה מבט, מניפה את שיערה ממצמצת בהפתעה.

הוא התעלם מההתרשמות שצבטה בחזהו.

היא יפתה עוד יותר במהלך הלילה, המעצבנת.

הוא ניסה לשחרר במתיחת כתפיים לאחור את המתח שתפס אותו בצלעות. היא בטח מעוררת תגובה כזאת בכל גבר שפוגש אותה. אפילו בתאורה האכזרית של הסופר הוא לא הצליח למצוא אפילו פגם אחד. וגם לא רצה להסתכל כל כך מקרוב. אבל צריך להיות מת כדי לא לראות. ועדיף כבר להודות בזה וזהו. גופה של פייפר הזכיר לו, לראשונה מזה זמן רב מאוד, שהיו לו צרכים שלא יוכל לספק לעד במו ידו.

אפשר להוסיף את זה לרשימת הסיבות מדוע עדיף שהשהות שלה בווסטפורט תסתיים מהר ככל הניתן.

"עדיין פה?" ברנדן חשק שיניים והתיק במאמץ מבט מרגליה הארוכות והחלקות למראה, והמשיך להתקדם במעבר כדי להוסיף פסטה וצנצנת רוטב לסלסילה. "חשבתי שבטח ברחתן מזמן."

"לא." הוא הרגיש כמה הייתה מרוצה מעצמה כשהתחילה לצעוד לידו. "נראה שאתה תקוע איתי עוד יום לפחות."

הוא הניח חבילת אורז בסלסילה. "התיידדתן עם להקת העכברים?"

"כן. הם תופרים לי שמלה לנשף הערב." היא הציצה אליו לברוק אם קלט את ההתייחסות לסינדרלה, אבל הוא לא הסגיר דבר. "אה..."

האם האט עכשיו כדי שתעמוד בקצב שלו? למה? "אה, מה?"

לזכותה נאמר שלא התרגשה מהנימה המגעילה שלו. החיוך שלה נראה אולי קצת שברירי, אבל ראשה נותר זקוף במקומו. "תראה, אני רואה שאתה ממהר, אבל..."

"זה נכון."

האש שראה בעיניו בערב הקודם חזרה לרשוף מאחורי התכלת. "טוב, אם אתה מאחר לפגישת התפלשות בערמת דגים..." היא

התקרבה לרחרח אותו. "אתה יכול לבטל. את הריח כבר יש לך." "ברוכה הבאה לווסטפורט, מתוקה. כולם פה מריחים מדגים."

"לא אני," היא נענעה מותן.

"תני לזה זמן." הוא הושיט יד אל שימורי אפונה. "או שאולי עדיף שלא."

היא הניפה את היד שהחזיקה בנייד ואז נתנה לה להישמט אל ירכה. "וואו. מה הבעיה שלך איתי?"

"בטח את רגילה שגברים יוצאים מגדרם כדי שתהיי מרוצה, אה?" הוא זרק את הפחית באוויר ותפס. "מצטער, אני לא מתכוון לעשות את זה."

משום מה ההכרזה גרמה לפייפר לפרוץ בצחוק כמעט היסטרי. "כן. גברים ממש משתוקקים לעשות הכול בשבילי." היא הצביעה עם הנייד שלה עליו ועליה. "זה הסיפור? אתה מתייחס אליי מגעיל כי אני מפונקת?"

ברנדן התקרב אליה. קרוב מספיק לראות את השפתיים המדהימות שלה נפשקות, להבחין בריח נשי מובהק – לא פרחוני. מעושן וחושני, אבל גם קליל. והעובדה שרצה להתקרב ולהסניף עוד רק עצבנה אותו עוד יותר. "ראיתי מה חשבת על המקום אתמול עוד לפני כולם. איך הסתכלת על הבניין וצחקת כאילו זאת איזו מתיחה אכזרית על חשבונך." הוא השתק רגע ואז המשיך. "זה העניין – על הספינה שלי יש לי צוות, ולכל חבר בצוות יש משפחה. והיסטוריה. השורשים האלה מחברים את כל תושבי העיר. וחלק גדול מהם נרקם בתוך ה'בליי-שם'. ועל סיפון הספינה שלי. והעבודה שלי היא לזכור כמה כל אחד בצוות שלי חשוב ושנשים מחכים להם בחוף. וזה אומר שהעיריה הזאת היא העבודה שלי. אין לך מושג איזה אופי צריך כדי שהמקום הזה יתפקד. איזו התמדה."

"נכון, אין לי," היא גמגמה ונראה שאיבדה קצת קיטור. "אני פה פחות מיום."

כשסימפטיה קלה – וגם חרטה על יחסו העוין – צבטו לו בבטן הוא הבין שהגיע הזמן להתקדם. אבל כשפנה למעבר הבא היא באה אחריו, ובניסיון להיראות כמישהי שיוודעת מה היא עושה הניחה בסלסילה חומץ תפוחים ושעועית לימה.

"אלוהים אדירים." הוא הניח את הסלסילה ושילב זרועות. "מה בדיוק את מתכננת לעשות עם השילוב הזה?"

"משהו להרעיל אותך איתו, אני מקווה." היא נעצה בו מבט מתוסכל והסתלקה בסערה, צידה האחורי, שכולו פאר היצירה, מקפץ לו עד סוף המעבר. "תודה על השכנות הטובה. אתה יודע, אם אתה כל כך אוהב את המקום הזה, אולי כדאי לך לייצג אותו יותר יפה." טוב. היא באמת הכניסה לו.

ברנדן גדל בקהילה. בכפר. עד שמלאו לו עשר כבר הספיק להתארח בכל בית בווסטפורט. כל אחד ואחד מהתושבים היה חבר של הוריו. הם שמרו עליו כתינוק וההורים שלו החזירו להם בתורם וכן הלאה וכן הלאה. אמא שלו תמיד הביאה תבשיל לחגיגות כשהגברים חזרו מהים, וגם למכרים כשחלו. יכולת לסמוך על טוב ליבם ונדיבותם של אנשים. כבר הרבה זמן שלא יצא לו לתהות מה אמא שלו תחשוב על ההתנהגות שלו, אבל עכשיו כשחשב על זה הרגיש רע עם עצמו.

"פאק," הוא מלמל והרים את הסלסילה כדי ללכת בעקבות פייפר. בת עשירים מפונקת או לא, היא צדקה. לגבי זה. כתושב ווסטפורט הוא לא ייצג יפה את המקום. אבל כמו בפעמים הנדירות בהן סטה מנתיב השיט במים, הוא ידע לתקן את דרכו – ולהמשיך הלאה כמו שצריך. "בסדר," הוא אמר כשנעמד מאחוריה ליד מדפי האפייה וראה את כתפיה נדרכות. "לפי השיחה שניהלת קודם עם הטלפון שלך, נשמע שאת מחפשת משהו מהיר להכין לאכול. נכון?"

"כן," היא מלמלה בלי להסתובב.

הוא חיכה שפייפר תסתכל עליו, אבל היא לא הסתובבה. ובטח שלא היה לו לחוץ לראות את הפנים שלה. ממש לא. ממרחק כזה ראה שקצה קודקודה הגיע בערך לכתף שלו, והרגיש עוד נקיפת חרטה על התנהגותו הדוחה. "הכי קל זה איטלקי, אם את לא מחפשת משהו מורכב."

היא הסתובבה אליו סוף־סוף תוך גלגול עיניים. "אני לא מחפשת מורכב. חוץ מזה, זה בעיקר בשביל..." היא נענעה בראשה. "לא משנה."

"מה?"

"בעיקר בשביל האנה." היא רפרפה באצבעות על מדפי המצרכים.
 "הבישולים. להודות לה על זה שבאה איתי. היא לא הייתה חייבת.
 אתה לא היחיד שיש לו שורשים ואנשים שחשובים לו. גם לי יש
 אנשים שחשוב לי לדאוג להם."

ברנדן אמר לעצמו שהוא לא רוצה לדעת עליה כלום. למה
 בעצם באה, מה היא מתכננת לעשות פה. שום דבר. אבל הפה
 שלו כבר נע מעצמו. "למה בכלל באת לווסטפורט? למכור את
 הבניין?"

היא עיקמה אף לשמע ההצעה. "יכול להיות, אולי. האמת שלא
 חשבנו עד כדי כך קדימה."

"תחשבי כמה כובעים ענקיים תוכלי לקנות."

"אתה יודע מה, בן –" היא הסתובבה ללכת משם, אבל הוא תפס
 אותה במרפק לעצור בעדה. היא משכה אותו מייד מידו ונרתעה
 בפרצוף נזוף שהפתיע אותו. עד ששם לב למבט ההפגנתי שנעצה
 בטבעת הנישואים שלו.

הפיתוי להסביר לה את הטעות היה פתאומי ו... מבהיל.

"אני לא מעוניינת," הכריזה.

"גם אני לא." שקרן, האשים הדופק המתגבר שלו. "מה שאמרת
 קודם, לגבי זה שאחותך היא השורשים שלך. אני מבין את זה." הוא
 כחכה בגרון. "ויש לך עוד. פה בווסטפורט. אם בא לך להקדיש את
 הזמן."

הביקורתיות התפוגגה ממבטה. "אתה מתכוון לאבא שלי."

"בתור התחלה, כן. לא הכרתי אותו, אבל הוא חלק מהמקום הזה.

וזה אומר שהוא חלק מאיתנו. אנחנו לא שוכחים."

"בקושי יש לי זיכרונות לשכוח," אמרה. "הייתי בת ארבע
 כשעזבנו, ואחרי זה... לא דיברו עליו. לא כי לא הייתי סקרנית, פשוט
 זה הכאיב לאמא שלי." עיניה נצצו. "אבל אני זוכרת את הצחוק שלו.
 אני... שומעת אותו."

ברנדן רטן, מתחיל להצטער ברצינות שלא לקח צעד אחורה ובחן

אותה ביותר מזווית אחת לפני שנכנס למגננה. "יש אנדרטה לכבודו. בנמל מול המוזיאון."

היא מצמצמה בהפתעה. "באמת?"

הוא הנהן, והופתע לגלות שכמעט נפלטה מפיו הזמנה ללוות אותה לשם.

"אני קצת מפחדת ללכת להסתכל," אמרה לאט, כמעט לעצמה. "אני מרגישה נוח עם זה שכמעט אין לי זיכרונות. מה אם זה יציף נוספים?"

ככל שבילה יותר זמן בחברתה של פייפר, כך התחיל לפקפק בהתרשמות הראשונית שלו ממנה. היא באמת ילדונת מפונקת מלה-לה-לנד? כנגד רצונו עבר בראש על כל שאר הדברים שידע עליה. למשל, שהיא לא תפלוט עם גבר שאינו פנוי. שהיא מרגישה לא שייכת גם בחדר מלא אנשים שהכירה. היא בחנות בשמונה וחצי בבוקר לקנות מצרכים כדי להכין ארוחה לאחותה. אז אולי היא לא אנוכית כמו שחשב בהתחלה.

אבל באמת. מה זה בכלל משנה מה הוא חשב עליה?

היא תעזוב בקרוב. הוא לא מעוניין. ובזה זה נגמר.

"אז בטח תתקשרי לפסיכולוג שלך. אני בטוח שיש לך."

"שניים, אם סופרים גם את הגיבוי," השיבה בזקיפת סנר.

ברנדן דיכא את החשק לבחון את צווארה בהתעסקות עם תכולת הסלסילה שלו. "תשמעי, תכיני לאחותך רוטב בולונו פשוט." הוא העביר לסלסילה שלה צנצנת רוטב מרינרה וחבילת פסטה. "בואי."

הוא הסתובב לוודא שהיא באה אחריו אל מקרר הבשר, שם לקח חצי קילו בשר טחון והוסיף למצרכים שאספה, שכללו עדיין שעועית לימה וחומץ תפוחים. קצת סיקרן אותו לדעת אם תקנה את שני הפריטים רק מתוך עקשנות.

היא הסתכלה על הבשר ואז עליו. "מה אני עושה עם זה?"

"שימי קצת שמן זית בסיר, תשחימי את הבשר. תוסיפי בצל, פטריות אם בא לך. כשזה מבושל תוסיפי את הרוטב. שימי מעל הפסטה."

היא בהתה בו כאילו הכריזו על מהלך בפוטבול.
 "אז כאילו... להשאיר הכל בשכבות?" מלמלה לאט, כאילו דמיינה
 את הפעולות בראש והתקשתה להתמודד עם הלחץ. "או לערבב
 ביחד?"

ברנדן הוציא את הרוטב מהסלסילה שלה. "יש לי רעיון יותר טוב.
 לכי לרחוב הראשי וחפשי תפריטי משלוחים ממסעדות."
 "לא, רגע!" היא ניסתה למשוך מידו את צנצנת הרוטב. "אני
 יכולה."

"מתוקה, תודי שבחיים לא השתמשת בכיריים," ציין בפניה. "ולא
 תוכלי למכור את הבניין אם תעלי אותו באש."
 "אני לא." היא פלטה צווחת תסכול בפה סגור. "אוף, אני מרחמת
 על אשתך."

הוא עזב את הצנצנת בבת אחת ומשך את ידו כאילו נכווה. כבר
 עמד לו על הלשון לענות, אבל משהו נתקע לו בגרון. "בצדק," אמר
 לבסוף בחיוך נוקשה. "היה לה לא קל."
 פיפר החווירה והשפילה מבט אל חזהו. "לא התכוונתי... היא..."
 "כן." אמר בקול חלול. "איננה."

"אני מצטערת." היא עצמה עיניים והתנדנדה קדימה ואחורה. "בא
 לי לזחול לפינה ולמות, אם זה משפר לך את ההרגשה."

"לא צריך. זה בסדר." ברנדן השתעל לתוך האגרוף והלך
 מסיבה בכוונה לקחת עוד כמה דברים ולצאת משם. אבל נעצר
 לפני שהספיק להתרחק. מסיבה טיפשית ולא ברורה, הוא לא רצה
 להשאיר אותה בתחושת אשמה. היא הרי לא יכלה לדעת. "תשמעי."
 הוא הניד בראשו אל הסלסילה שלה. "כדאי שתוסיפי את מכבי האש
 לחיגו המהיר."

אחרי היסוס קצרצר היא נשפה ברוגז. "אל תשכח לקנות סבון,
 ונזכור ביד מול פניה. אבל הוא קלט את הכרת התודה בעיניה
 התכולות. "נתראה. אולי."

"לא נראה לי."

היא משכה בכתפיה. "נראה."

"כנראה."

טוב.

נגמר.

לא היה יותר מה לומר.

עברו עוד כמה שניות עד שהצליח לזוז.

ומשום מה היה לו חיוך על הפרצוף כל הדרך חזרה הביתה.

לרכישת הספר המלא לחצי כאן